DEBRA DIXON

Un bărbat dur

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA DINU.
ALCRIS

Prolog

Se forţă să rămână trează în întuneric agăţându-se de singura speranţă, de planul pe care şi-l făcuse. Nu mai avea noţiunea timpului, ştia doar când ziua se schimba cu noaptea. Noaptea era altfel, mai rece.

Atunci apărea el. Totul se desfăşura la fel. Deschidea uşa, îndrepta fasciculul lanternei pe ea şi îi arunca o pungă cu un sandviş şi o cutie de lapte sau suc. Apoi, închidea uşa şi o lăsa în întunericul total din acel subsol umed. Totul fără o vorbă.

Doar când…

Dintr-odată realiză că, de fapt, coşmarul ei nu se împărţea în zile şi nopţi ci în timpul înainte ca el s-o ucidă pe Jenny şi cel de după. O va ucide şi pe ea. Poate nu în seara asta, dar curând. Nu avea cine s-o salveze. Acum când nu mai era Jenny, era complet singură.

Tremurând de frig se ghemui pe salteaua goală care mirosea a mucegai şi a ceva şi mai rău deşi nu putea spune ce. Deodată se ridică în capul oaselor şi trase de capătul saltelei. Îi scăpă un oftat uşor când întinse mâna şi îl găsi acolo.

Era un ciob de sticlă ascuţit. Căzuse probabil când trântise cineva uşa. Trecu degetele cu grijă peste sticla rece pe care o găsise în praf, aşteptând-o acolo ascunsă ca o comoară. Atunci îi venise ideea să încerce.

Auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini. Luptând cu starea de vomă de care doar rareori mai scăpa, îşi duse mâna la stomac. Se forţă să apuce din nou bucata de sticlă; trebuia să fie gata înainte ca el să coboare. Poate nu se va mai ivi o altă ocazie.

Îngrozită, se ridică şi se îndreptă spre scările de lemn şi începu să urce: una, două, trei…

Numără treptele pe care le urca, le mai numărase de câteva zeci de ori. Dar o făcuse fără bucata de sticlă, era

periculos să rişte. Iar acum era îngrozită că-şi putea pierde singura armă.

În linişte, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ajunse pe treapta de sus şi se opri lângă tocul uşii.

Se lăsă în genunchi. Când se opri din tremurat începu să intre în panică, ceea ce-o făcu să reînceapă să tremure.

Îşi spuse că era mai bine să se ridice, iar mâinile să-i fie libere. Uşa trebuia să se deschidă la fel ca de obicei fără s-o atingă şi cel care urma să intre să nu-şi dea seama că ea se afla ascunsă acolo. Închise ochii şi încercă să se calmeze. Îşi umezi buzele şi se ridică.

Ţinând cu grijă bucata de sticlă în mână, încercă să nu se mai gândească la şansele precare de supravieţuire dacă ar cădea de la înălţime direct în subsol. Dar nu mai conta, oricum. Bărbatul urma s-o ucidă. O ucisese pe Jenny doar dintr-un capriciu. Îşi rupse o bucată din tricou în care înveli ciobul de sticlă. De dincolo de uşă se auzeau zgomote. Ceva, ca un sac de carton târât pe duşumea, dar nu se auzeau paşi. De ce nu venise el?

Îşi simţi fruntea şi spinarea acoperite de broboane de sudoare tocmai când mânerul se răsuci. Îşi ţinu respiraţia, temându-se că şi cel mai mic zgomot i-ar trăda prezenţa. Uşa se dădu de perete, lumina lanternei orientându-se spre salteaua pe care trebuia să se găsească ea.

Te rog, mai fă un pas, să te pot vedea. Te rog!

Şi el îl făcu.

Dintr-o singură mişcare, Jessica îi împlântă ciobul de sticlă în beregată, împingându-l cu toată puterea pe scări. Nu-şi putea permite acum să-i fie milă de el. Nu şi dacă voia să scape cu viaţă.

El se întoarse pe jumătate şi dădu s-o apuce. Jessica scăpă un strigăt şi se îndreptă spre uşă, agăţându-se de ea cu disperare şi lovindu-l în acelaşi timp cu piciorul, aruncându-l pe trepte.

Fugi în noapte, simţindu-se ceva mai sigură, până când

realiză că se afla pe undeva, numai Dumnezeu ştie unde. Nu existau vecini, trafic, nimeni care s-o salveze. Deodată văzu o luminiţă printre copaci. Nu se opri din alergat şi din ţipat decât când apăru un bătrân dintr-o curte, exact în faţa ei. Era în pijama, cu picioarele goale, dar în mâini avea o puşcă.

— Hei, tu! Unde naiba alergi aşa?

— Vă rog, reuşi să spună. Atât. Vorbele i se înţepeniră undeva în gât.

Bătrânul o prinse de mână s-o liniştească, apoi îi ridică bărbia în sus la lumina lunii să-i vadă chipul.

— Dumnezeule, exclamă el. Eşti una dintre cele două fete pe care le caută. Una dintre gemene. O trase după el, în siguranţa casei sale.

Capitolul 1

Jessie reuşea uneori să scape luni întregi de coşmar, după care acesta se repeta în fiecare noapte, o perioadă destul de lungă. Era întotdeauna acelaşi. Acelaşi sentiment de neajutorare şi teamă. Întotdeauna acelaşi ţipăt care parcă îi despica inima; era un ţipăt neauzit de alţii pentru că se petrecea doar în mintea ei. Era ţipătul lui Jenny, clar şi ascuţit chiar după atâţia ani.

Miezul nopţii venea şi trecea, dar Jessica tot mai stătea în mijlocul patului învelită într-o pătură veche privind ecranul televizorului pe care, ca de obicei, îl uita aprins. Nu avea nevoie de pătura cu care se acoperea: în Utopia, Texas, era foarte cald vara. Frisoanele veneau din interiorul ei, din teama de a adormi, şi a se confrunta din nou cu trecutul.

Avusese o săptămână proastă. Pe cine voia de fapt să păcălească? Tot anul fusese aşa.

Telefonul sună de două ori şi ea se miră, deoarece se întâmpla foarte rar. Şi atunci când se întâmpla îl lăsa să sune până când intra în funcţiune robotul. Şi, ca de fiecare dată, în ultimul moment mâna ei se întindea de sub pătură şi ridica receptorul.

— Da, zise ea, la fel ca întotdeauna.

Nu auzi nimic la început şi se gândi că oricine ar fi fost închisese, dar apoi auzi o voce de copil:

— Domnişoara Dannemora?

Jessica aruncă pătura şi sări în picioare cu un tremur de-a lungul şirei spinării. Nimeni nu trebuia să ştie unde se afla Jessica Dannemora. Nimeni. Cu excepţia lui Phil.

Devenise Jessica Daniels cu câţiva ani în urmă. Asta făcea parte din înţelegere. Nimeni nu ştia natura asocierii lor.

— Cine naiba eşti? întrebă ea.

— Iris Munro.

— Iris… Munro.

— Da, domnişoară, Philip Munro este tatăl meu.

— Înţeleg. Dar de fapt, Jessica nu înţelegea nimic. Fetiţa asta trebuia să doarmă la o astfel de oră în loc să dea telefoane. Iar pe ea nu trebuia s-o sune nimeni la ora asta. Şi ce vrei, Iris?

— Vreau să vă angajez.

Jessica reuşi să nu pufnească în râs, dar imediat numele lui Phil readuse la suprafaţă nişte răni care abia începuseră să se cicatrizeze. Nu avea nevoie de un angajament. Nu avea nevoie să ştie nimeni cine era ea.

— Câţi ani ai, Iris? întrebă ea într-un târziu.

— Doisprezece. Domnişoară Dannemora, nu v-aş fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important. Ştiu că nu mai lucraţi, vă cunosc dosarul dar…

Dosar? Phil avea dosarul ei? Nu trebuia să existe aşa ceva, ci doar numele şi un număr trecut într-o agendă.

— Dosarul acela spune că nu ucideţi femei şi copii; acum suntem în faţa unui caz deosebit, spuse Iris şi sunteţi singura care-l poate rezolva.

— Toate cazurile sunt la fel, spuse Jessica. Mulţumesc oricum pentru aprecieri, domnişoară Munro, dar eu nu mai ucid oameni. Nici pentru guvern, nici pentru tatăl tău, nici măcar pentru tine. Acesta era adevărul deşi nu-şi închipuia că fetiţa voia să-i ceară să omoare pe cineva.

Doar dacă nu…

Iris citise despre ea într-un dosar. Îi ştia adevăratul nume, ştia despre retragerea ei din activitate şi mai precis ştia unde s-o găsească. Şi era fiica lui Phil Munro.

Îşi aminti deodată că nu era cu mult mai mare decât Iris când…

Găsi imediat o altă explicaţie. Fără a-şi ascunde dezaprobarea şi sarcasmul, Jessica îi spuse fetiţei:

— Nu-mi vine să cred că Phil a coborât într-atât încât să pună un copil să facă o treabă atât de urâtă. Spune-i că răspunsul meu este „NU”. Întotdeauna va primi acest

răspuns din partea mea. Eu nu mai lucrez.

— Tata nu ştie că vreau să vă angajez.

— Va afla destul de repede, mormăi Jessica. Dă-mi-l la telefon.

— Nu pot să vi-l dau, nu ştiu unde este, tocmai de aceea v-am sunat.

Jessica închise ochii şi-şi spuse că nu era problema ei. Dar Iris o făcu să fie.

— Cred că s-a întâmplat ceva rău cu tata, mărturisi fetiţa şi nu am la cine să apelez.

Dacă Iris ar fi sunat în altă noapte poate Jessica ar fi refuzat-o, dar nu şi în noaptea asta.

Nu când îşi aminti cum este să ai doisprezece ani, să fii singură şi să-ţi fie teamă. Nu acum când durerea pricinuită de moartea lui Jenny era atât de puternică. Începu să pună întrebări şi să-şi facă planul.

La început, detectivul Sullivan Kinkaid se gândi că a greşit casa. Era foarte posibil. După ce mai verifică o dată lista de adrese coborî satisfăcut că ajunsese unde trebuia.

Din stradă, totul părea normal. Nu se vedeau nici semnele care există de obicei în aceste locuri, nici bilele de cristal, nici ţigăncile seducătoare. Nimic nu indica salonul unui mediu, asta până nu mai înaintă câţiva paşi.

Bine ai venit la Jericho, îşi spuse Sully privind galeria de clopoţei de la intrare. Toţi erau ai aceleiaşi persoane, important era să ştii să-l alegi pe cel bun. Fiecare era marcat cu o plăcuţă. Vizitatorul trebuia să sune la cel care corespundea nevoilor sale.

Primul, care avea un ochi de pisică, era pentru cei care căutau bogăţia şi frumuseţea. Cel care voia vindecare, dragoste sau înţelepciune suna clopoţelul de jad. Un altul, de cuarţ, era destinat celor care căutau planul astral.

Sully zâmbi când văzu următorul clopoţel. Avea un onix care proteja împotriva răului. Ce păcat că nu-i spusese

nimeni că putea rezolva toate problemele pe care le avusese doar cu o piatră semipreţioasă. Dar acum era oricum, prea târziu, răul fusese făcut.

Ultimul clopoţel – turcoazul, era pentru curaj.

Avea deci cinci opţiuni.

Dar pe niciunul dintre clopoţei nu scria: „pentru detectivii care caută o pistă”. Oricum, trebuia să încerce. Se decise la cel turcoaz şi apăsă. Avea nevoie de curaj dacă trebuia să treacă printr-un interviu cu spiritele în întuneric.

Timp de o clipă, Sully simţi lipsa unei crime care să-l solicite. Faptul că plecase de la echipa de cazuri speciale fusese prima decizie serioasă pe care o luase. Acesta avea să fie anul lui. Dacă nu-l va ucide.

Când se deschise uşa, Sully se încruntă. Acest mediu avea în jur de şaizeci de ani. Slabă şi îmbrăcată în negru, femeia arăta perfect pentru ceea ce făcea. Avea părul alb-albăstrui, cu ondulaţii mari. La gât purta un colier de argint cu turcoaze, care se repeta la mâini şi inel. Sully pufni în râs, spunându-şi că dacă ar fi apăsat pe butonul de jad, femeia ar fi apărut cu colierul potrivit.

— Sunt Lillian Anderson, zise femeia fără a-i întinde mâna. Te aşteptam.

— Normal, doar am sunat la clopoţel.

— Da, dar ai sunat greşit. Sully, sigur pe el, îi arătă actele.

— Nu-ţi face probleme, detectivule, nu este vina ta.

— Nu?

— Nu am un clopoţel pentru cei cărora le lipseşte liniştea interioară.

Zâmbetul acela sigur de pe faţa lui Sully pieri, înainte să se poată întreba dacă era doar o vorbă spusă la întâmplare.

După ce închise uşa, femeia îl conduse într-o cameră de zi, unde într-un colţ, se afla un paravan de sticlă de pe care privea un dragon ce arunca flăcări.

— Te aşteptam, după cum ţi-am mai spus, pentru că m-a

sunat Georgia Petrovich. Ai discutat cu ea dimineaţă şi probabil cu toate prezicătoarele de pe insulă.

— Da, doamnă, este adevărat. Şi am o durere de cap imposibilă, încerc să găsesc un mediu care să mă ajute cu investigaţiile.

— Înţeleg, zise femeia.

În spatele peretelui de sticlă se afla o măsuţă de stejar şi în spatele acesteia nişte rafturi cu cristale şi felurite pietre. Sully fu încântat să vadă că nu se afla nicio bilă de cristal. Lillian se aşeză în faţa lui şi luă o pereche de cărţi de tarot aflate într-o cutie.

— Sper că nu te deranjează că dau în cărţi cât vorbim; ele mă ajută să mă concentrez.

Sully ridică din umeri.

— Bine, zise femeia, acum poţi începe să-mi pui întrebări despre această persoană. Ce a făcut pentru a atrage vânătorul?

— Scuze, nu înţeleg.

— O urmăreşti, zise Lillian punând câteva cărţi pe masă. Asta înseamnă că eşti un vânător.

Sully trase cu coada ochiului spre cărţi, observând că nu erau unele obişnuite. Ca şi femeia care le folosea, erau vechi şi rupte. Dar asta nu însemna că femeia nu ştia să detecteze punctele slabe ale cuiva.

Ignorându-i întrebarea, Sully verifică informaţiile, apoi o întrebă:

— Practici această meserie şi sub pseudonim?

— Ca de exemplu, Madame Evangeline? Nu, zise femeia, dar mi-a spus Georgia despre tine.

— Ai folosit vreodată acest nume?

— Nu.

Femeia mai adăugă două cărţi; de data asta ridică dintr-o sprânceană după care le lăsă să cadă.

— Ştii pe cineva care foloseşte acest pseudonim?

— Nu.

— Poate vreun amator sau vreunul care a renunţat la meserie.

— Nu. Femeia puse o carte între celelalte şi privindu-l în ochi îl întrebă: nu te-ai gândit vreodată că poate Madame Evangeline nu există în plan fizic?

Pe Sully îl pufni râsul, şi, pentru a nu lăsa să se vadă asta, îşi coborî privirea asupra cizmelor de cowboy cu care era încălţat.

— Există, ne-a sunat la telefon.

— Poate a sunat din lumea spiritelor. Aş putea încerca să ajung la ea.

— Nu este necesar deocamdată, oricum, apreciez oferta.

Se ridică să plece. Se săturase de toate elucubraţiile celor care practicau această meserie, voia să se afle în compania unor oameni normali. Dar cel puţin femeia din faţa lui fusese cinstită şi nu încercase să-i vorbească despre „aura” lui.

— Nu mi-ai spus ce vrea persoana aceasta, detectivule.

Şi întrucât şeful lui nu voia ca numele lui Phillip Munro să fie implicat, Sully îi spuse:

— Crede că cineva este în primejdie. Noi încercăm să verificăm, dar nu ne-a lăsat numărul de telefon noaptea trecută. Scoase o carte de vizită din portmoneu şi i-o întinse: dacă-ţi aminteşti ceva, sună-mă.

Lillian o luă.

— Nu va fi de niciun ajutor, murmură ea.

— Poftim? zise Sully întorcându-se brusc.

— Dacă fugi de trecut nu-ţi este de niciun folos, te vei consuma inutil.

Ridicând sceptic dintr-o sprânceană, Sully zise:

— Acum urmează să vorbeşti despre aura mea întunecată?

Lillian scutura din cap.

— Georgia vede aura, nu eu.

— Chiar aşa? Şi tu ce vezi?

— Un înger care apare ocazional. Al tău plânge, acum.

Îndoielile Jessicăi legate de vizita la Jericho se amplificară chiar în momentul în care se apropie cu maşina închiriată. Cine naiba chemase poliţia? Doar o prevenise pe Iris să nu spună nimic, să nu întreprindă nimic ci să aştepte sosirea ei. Ce naiba nu mersese aşa cum trebuia?

Totul.

Jessica oftă privind farurile maşinii de poliţie parcate în faţa casei Munro de pe plajă. Încetini, o luă pe un drum lateral şi parcă în faţa unui bloc. Iar acum, ce trebuia să facă? Dacă Phil Munro dispăruse într-adevăr, aşa cum susţinea fiica lui, ultimul lucru care lipsea din toată afacerea asta era implicarea poliţiei.

Jessica scăpă o înjurătură. Lăsându-se pe spătarul scaunului, se gândi foarte serios să se întoarcă acasă, în Utopia. Şi ar fi făcut-o dacă n-ar fi oprit-o cele două lucruri: o agendă neagră, şi o puştoaică speriată care avea nevoie de ea. Nimeni nu avusese nevoie de ea de foarte multă vreme. Nimeni nu crezuse în ea. Nu putea întoarce spatele copilei lui Munro.

Resemnându-se, întinse mâna spre telefonul mobil pe care-l închiriase odată cu maşina. Bucata de hârtie pe care scrisese numărul de telefon şi adresa lui Iris, se afla pe scaunul pasagerului, între poşeta ei şi hartă. Formă numărul.

Înainte ca telefonul să sune a doua oară, cineva ridică şi răspunse:

— Reşedinţa Munro!

— Iris?

— Mătuşă Jessica! Tocmai a sosit poliţia. Vor să discute cu tata. Te-ai rătăcit iarăşi?

Mătuşă Jessica? Te-ai rătăcit iarăşi? Iris o surprinsese în timpul convorbirii telefonice de azi noapte, dar nu prin prostie.

— Da, iubito am ajuns, mă aflu pe… Jessica desfăcu harta

şi citi primul nume de stradă: pe Chandler. Este departe de voi?

— La cinci minute, zise fata. Apoi îi dădu instrucţiunile necesare, incluzând şi codul de la poarta casei.

Felicitări, Jessie, îşi spuse ea, închizând telefonul. Iată-te şi mătuşă!

În timp ce Iris Munro vorbea la telefon, Sully decise că decorul în care se afla, culori pastel şi mobilă din lemn scump, era cadrul perfect pentru o blondă care să-ţi ia ochii. Căci Iris avea să fie una dintre acestea. Fata, îmbrăcată într-o salopetă de blugi cu un tricou vernil, avea doar una dintre cataramele salopetei închisă; una dintre bretele îi căzuse, sau poate aşa se purta la adolescenţă, îşi zise Sully.

— Era mătuşa, explică fata, deşi nu era necesar s-o facă. Ţi-am spus că o aştept. Poţi sta să vorbeşti cu ea dacă doreşti.

— Mulţumesc, Iris.

Figura feţei se însufleţi subit.

— Sau poate vrei să-i laşi cartea de vizită? Ea te va suna mâine cu siguranţă.

— Prefer să aştept. Iris ridică din umeri.

— Cum vrei.

Aşezându-se într-un fotoliu cu dungi albastre şi galbene, Sully îşi slăbi nodul de la cravată. Slavă Domnului că urma să sosească mătuşa.

Altfel, întrebările lui n-ar fi făcut decât s-o alarmeze pe fiica lui Phil Munro. Chiar dacă încerca să fie de ajutor şi părea descurcăreaţă, era totuşi un copil.

Dacă Munro i-ar fi răspuns la telefoane, Sully ar fi închis cazul, l-ar fi înjurat pe şeful lui care l-a trimis după potcoave de cai morţi şi s-ar fi întors fericit acasă la atelierul lui de tâmplărie. Prefera să mai bată câteva cuie decât să stea aici. Dacă ar fi putut să schimbe două vorbe cu Munro acum ar fi plin de praf de la ferăstrău şi nu de suspiciuni.

Sully îşi trecu degetele prin păr, apoi mai zâmbi feţei o dată, sperând că presimţirile lui nu se vor adeveri.

Nu putuse lua legătura cu Munro, nimeni nu ştia unde se află acesta, nici secretara, nici vicepreşedintele, nici pilotul lui, şi acum, nici măcar fiica lui. Oriunde s-ar afla acest bărbat acum, mai mult ca sigur nu era într-o călătorie de plăcere sau într-o vacanţă. Asociaţii lui fuseseră de acord că Munro nu era omul care să dispară fără să anunţe.

Iris auzi telefonul de la poartă şi sări în sus:

— A venit!

Sully se ridică şi el, nerăbdător. Majordomul care trebăluia prin hol o opri pe Iris, ducându-se el să-i deschidă mătuşii. Dar nu deschise dintr-odată ci se uită mai întâi pe vizor, apoi crăpă uşa. Sully realiză că acesta era mai mult bodyguard decât majordom.

— Mătuşă Jessica! exclamă Iris, alergând spre ea şi sărindu-i de gât, mişcare prin care o făcu pe femeie să-şi piardă echilibrul şi să se dea un pas înapoi. Ce bine c-o să stai aici până vine tata!

Sully nu făcu nicio mişcare. Singurul gest pe care-l făcu fu să închidă gura care-i rămăsese deschisă de cum o văzuse pe femeie.

Îşi imaginase că va veni o blondă, poate chiar şi drăguţă. Femeile cu bani pot să arate foarte bine uneori, iar el ştia cum să se descurce cu această categorie. Avea şi experienţa necesară, pentru că Houstonul abunda de femei atrăgătoare care cochetau cu primejdia.

Dar mătuşa Jessica era o brunetă senzuală, cu un ten măsliniu şi putea trece uşor drept spaniolă sau italiancă. Era îmbrăcată foarte simplu, în şort kaki, cu tricou roşu, pantofi sport. Avea picioare lungi care întreceau lungimea obişnuită a picioarelor care se puteau admira în Texas şi poate că tocmai din cauza asta provocase multe probleme bărbaţilor, poate chiar accidente de circulaţie.

Oricum, nu avea aerul unei femei de bani gata care a

trăit într-un turn de fildeş. Era o femeie care cunoscuse viaţa şi probabil făcuse mulţi bărbaţi să-şi piardă minţile.

Dacă ar fi văzut-o în altă parte Sully nu şi-ar fi închipuit că Phil Munro ar putea avea o astfel de soră. Femeia avea o meşă de păr alb în acea coamă neagră şi reacţiile ei erau cel puţin ciudate. O bătu pe Iris pe umăr de parcă nu simţea nevoia s-o îmbrăţişeze. În cele din urmă se întoarse spre majordom.

— Vrei să-mi aduci bagajul de la maşină?

— Desigur, doamnă.

Sully surprinse mina nefericită a omului, nefiind sigur dacă acestuia îi displăcea mătuşa sau ceea ce îl pusese să facă. Iris se oferi să ajute la bagaje şi ei doi rămaseră singuri. Când mătuşa Jessica îl privi, Sully adăugă şi calificativul periculoasă la lista celor menţionate deja la adresa ei.

Primejdia sosise în Jericho.

Capitolul 2

În ce naiba ai mai intrat? se întrebă Jessica, privind într-o pereche de ochi de un albastru incredibil. Bărbatul n-o plăcea, era evident, deşi n-o cunoştea. Pur şi simplu nu-i plăcea figura ei.

Întorcându-i privirea, ceva anume, poate un al şaselea simţ o atenţionă: Jessie, fii foarte atentă cu individul ăsta. O evaluase prea brusc dintr-o singură privire. Ăsta nu era un poliţai obişnuit, de oraş.

Ceva din atitudinea lui o făcu să nu se simtă în siguranţă, de parcă ar fi avut toate răspunsurile la întrebările ei, iar acum era vremea unui concurs cine ştie câştigă. Din fericire pentru ea, nu existase un astfel de concurs pe care să-l rateze până acum.

Se forţă să-i întindă mâna.

— Jessica Daniels.

Bărbatul îi luă mâna, i-o strânse cu un gest prelungit, apoi mai lăsă să treacă o secundă până ce scoase o insignă din buzunarul blugilor.

— Detectiv Sullivan Kincaid.

Vocea lui avu efectul unei atingeri fizice. Ca şi strângerea de mână, vorbele fură rostite cu oarecare încetineală. Fură rostite ca o provocare, cu aceeaşi încetineală cu care scosese legitimaţia. După ce aruncă o privire insignei, Jessica îl trecu repede în revistă din cap până în picioare, începând cu cravata cam şifonată, mânecile suflecate, blugii cam uzaţi şi cizmele moderne de cowboy. Deşi nu voia, trebuia să admită că era un bărbat care arăta bine.

Fără să-şi dea seama de ce, Jessica simţi nevoia să-l şicaneze. Sau poate o făcu din intenţia de a stabili nişte reguli şi de a pune oarecare distanţă între ei, înainte ca feromonii mamei naturi să scape de sub control. Singura decizie înţeleaptă era să scape de acest individ cât mai repede.

— Detectiv Kincaid, zise ea, este bine că porţi insigna cu tine.

— De ce?

— Altfel te-aş fi considerat un cowboy fără noroc care a furat o pereche de cizme elegante.

— Ştiţi, domnişoară... Sully făcu o pauză, neştiind care era starea ei civilă.

Când Jessica încuviinţă, bărbatul îi zâmbi de parcă era mulţumit că îi confirmase faptul că era liberă.

În alte împrejurări... zâmbetul lui ar fi îndemnat-o la multe, dar acum... Ca de obicei în viaţa ei se ivea omul potrivit la momentul inoportun.

— Domnişoară Daniels, zise el, nu-mi vine să cred ceea ce văd. Iris nu vă seamănă de loc, deşi vă este nepoată.

— A, asta era problema! Nici nu are cum să-mi semene, nu-i sunt mătuşă, ci doar o bună prietenă a familiei. Dar spune-mi, unde este Phil? Nu cumva are probleme?

— Din câte ştiu, n-a făcut nimic ilegal; şi eu aş vrea să-i vorbesc.

În spatele lor, Iris şi majordomul se luptau cu bagajele Jessicăi, pe care le lăsară în hol răsuflând uşuraţi.

— Mătuşă, dar ştiu că ai pus jumătate din casă în bagajele astea! Vrei să stai mult aici?

Jessica simţi nevoia s-o strângă de gât pe Iris pentru asemenea întrebare. Dar nu făcu decât să-i arunce o privire cruntă şi să-i spună:

— Numai până se întoarce tatăl tău, iubito.

— Şi când va fi asta? întrebă detectivul. *Când îl voi găsi.*

Şi întrucât era convinsă că acest Kincaid n-ar aprecia adevărul, se aventură.

— N-a spus când se întoarce, dar sunt sigură că va lua legătura cu noi, aşa că-i poţi lăsa un mesaj, să fii sigur că-l vom transmite.

În ochii Jessicăi citi că nu credea o iotă din ce-i spusese. De aceea, îndrăzni:

— Aş putea vorbi cu tine?

— O, nu! zise Iris apropiindu-se de Jessica. Fără ca aceasta să-şi dea seama, fata o prinse de mână. S-a întâmplat ceva?

Luată prin surprindere de gestul feţei, Jessica nu ştiu cum să reacţioneze. Palma lui Iris era caldă şi atât de mică în mâna ei mare, de parcă ea ar fi fost o linie de demarcaţie între acest copil şi restul lumii acesteia pline de răutate. Şi chiar acum această lume plină de răutate se materializase în acest detectiv, înalt, suspicios, cu un zâmbet frumos.

El continua s-o privească. Apoi, se întoarse spre Iris.

— Aveam nevoie de nişte răspunsuri de la tatăl tău şi mă gândeam că i-o fi spus ceva mătuşii tale. De asta vreau să vorbesc cu ea.

— Înţeleg.

— Iris, de ce nu te duci în camera ta? Mă ocup eu de tot. Jessica se gândi cum ar trebui să reacţioneze o mătuşă adevărată. Apoi, îşi aminti că mamele şi toţi cei care aveau grijă de copii le spuneau să-şi facă temele.

Trei perechi de ochi se îndreptară simultan spre ea când îi recomandă lui Iris să-şi facă temele. Majordomul era intrigat, Kincaid curios, Iris uimită. N-a fost o mişcare bună, îşi zise Jessica, realizând că făcuse o greşeală. Iris o scoase din încurcătură.

— Teme? Nu cred că este o idee nimerită, suntem în iunie, nu am teme de făcut.

— O, da, realiză Jessica. Dar nici de citit pentru vacanţă nu aveţi?

— Am citit tot ce trebuia, o linişti Iris.

Când Jessica încercă din nou să-i recomande ceva, Iris o opri:

— Am făcut toate temele pentru vacanţă, am citit lecturile suplimentare, iar Rosa m-a ajutat să-mi fac curăţenie în cameră. Dar o să plec oricum ca să puteţi discuta lucruri pe care nu trebuie să le aud eu. Cu aceste

vorbe, Iris dispăru.

Jessicăi îi trebui o secundă să se adune, în timp ce Kincaid continua să se uite la ea. N-o dezbrăca din priviri, aşa cum fac bărbaţii de obicei, mai devreme sau mai târziu. Nu, el îi provocă ceva şi mai rău. Ceva care-i declanşă toate sistemele de alarmă. Jessica simţi fiori pe şira spinării.

Deodată realiză că nu voia să rămână singură cu el şi să primească toată atenţia lui. Erau prea multe întrebările la care nu voia sau nu ştia să răspundă.

— Bănuiesc, zise ea, că ai vrea să ne pui nişte întrebări.

— Mi-au plăcut întotdeauna femeile care-mi anticipează intenţiile, zise Sully, făcându-le semn ei şi majordomului să se aşeze. Se aşează şi el cu picioarele desfăcute, cu coatele sprijinite pe genunchi. Bărbatul acela întunecat, cu un aer ameninţător dispăruse, înlocuit de genul de băiat bun care-şi făcea doar meseria şi se pregătea de confesiuni. Dar Jessica nu era o femeie uşor de păcălit. Nu conta ce postură lua, ea nu-şi putea ascunde neliniştea.

— Domnişoară Daniels, am aşteptat momentul acesta pentru a-ţi spune câte ceva, n-am vrut să neliniştesc fata, zise el, dar ieri am primit nişte informaţii care ne fac să credem că Munro ar putea fi în primejdie.

La naiba, îşi spuse Jessica, iar mintea ei începu să gândească la diferite posibilităţi pe care Kincaid le deschise acum prin vorbele lui. Dar nici ea nici majordomul nu căzură în capcană, ceea ce pe Jessica o făcu să-şi schimbe părerea despre angajatul lui Munro. Poate că totuşi era mai mult decât un majordom. Kincaid continuă:

— Aş vrea să fac nişte verificări despre Munro şi să-l informez despre îngrijorarea noastră. Proceduri standard, de altfel.

Slabă prezentare, se gândi Jessica. Numai ochii îl făceau pe bărbatul ăsta să pară deosebit. Se înfigeau prea repede şi prea adânc în oamenii din jur, se opreau asupra fiecărui detaliu.

Jessica scăpă o înjurătură în gând. Va trebui să fie foarte atentă; altfel se va trezi cu poliţia implicată înainte de vreme. Întâi, va trebui să găsească agenda şi s-o ardă, apoi poliţaii puteau să intre linişţiţi în toată treaba.

Încercând să pară detaşată şi un pic naivă ea spuse:

— După cum spuneai, o fi fost vreun telefon dat la aiurea; Phil era bine când am vorbit cu el.

— Când a fost asta?

— Dimineaţă pe la ora nouă. Mi-a spus că s-a ivit ceva neaşteptat şi se simţea vinovat pentru că-i promisese lui Iris să petreacă puţin timp cu ea.

lucru care nu s-a întâmplat, iar eu a trebuit să-l înlocuiesc. Eu am încuviinţat, am luat avionul şi am închiriat o maşină.

— Eşti o veche prietenă a familiei, nu?

— Da.

— Atunci cum se face că n-ai ştiut unde este casa?

Pauza dintre întrebare şi răspuns poate că n-ar fi fost atât de mare dacă ceasul n-ar fi bătut exact atunci jumătatea de oră.

Jessica pufni în râs.

— Eu mă rătăcesc şi pe drumul până la baie.

— Înţeleg.

Jessica făcu o grimasă. Bărbatul ăsta avea mai multe feluri de a face pe cineva mincinos chiar şi fără cuvinte. Iar faptul că ea chiar îl minţea nu schimba cu nimic situaţia.

Kincaid n-o slăbi din priviri în timp ce-i adresă majordomului întrebarea:

— Când ai vorbit ultima oară cu Phil?

— N-am vorbit de câteva zile. Dar Phil obişnuieşte să lipsească fără să anunţe.

Kincaid îl privi cu ochii îngustaţi pe majordom, mirându-se că acesta vorbea despre stăpânul lui cu multă familiaritate.

— Munro ţi-a spus unde pleacă?

— N-o face niciodată.

— Meseria nu i-o permite, interveni Jessica. Clienţii lui sunt persoane influente, nu poate vorbi despre ei. Le poate pune viaţa în primejdie dacă dă detalii.

Sully încercă să stabilească ce-l deranja mai mult la Jessica Daniels; faptul că încerca să-i dis-tragă atenţia, sau totala lipsă de curiozitate. De fapt nici ea nici Lincoln, majordomul, nu-l întrebaseră în ce fel de primejdie s-ar putea afla Munro. Nici măcar dacă Iris era în siguranţă. Nu-i interesase nici numele persoanei care dăduse telefonul despre Phil.

Comportamentul acesta nepăsător i se păruse totdeauna ciudat. Majoritatea oamenilor în astfel de situaţii deveneau detectivi din fotoliile lor, cu curiozităţi greu de satisfăcut, cu zeci de întrebări pregătite. Cei doi din faţa lui ştiau că lipsa lui Phil nu ascundea nimic misterios.

În timp ce aşteptau amândoi următoarea întrebare, Kincaid îl studie pe bărbat. Acesta era cam plictisit şi abia aştepta să scape. Cu Jessica era însă mai greu. Ochii ei negri nu lăsau să transpară nimic, nici măcar o scânteie de uimire sau de teamă. Şi nu-l scăpa din ochi. Nu era bine să se concentreze asupra ei şi nu a situaţiei pe care trebuia s-o rezolve; simţea nevoia s-o facă să-şi piardă firea. Dar n-o va face, până nu se simţea pregătit.

Iar când o va face, nu vor exista martori. Şi nici măsuţa de cafea între ei. Nu va exista nici măcar aer între ei.

— Mi se pare cam ciudat, pentru un om cu mintea întreagă ca Phil să plece şi să-şi lase fiica singură. Dacă se îmbolnăveşte?

Lincoln ridică din umeri.

— Fata n-a fost bolnavă niciodată. Iar camerista se ocupă de toate nevoile ei. Mama Rosei este bolnavă, altfel ar fi aici permanent. Iar Phil are mare încredere în ea.

— De cât timp lucrezi pentru Munro?

— De cinci ani la companie, de patru ani aici, acasă. Iar

acum, fără nicio glumă, chiar trebuie să verific împrejurimile, pentru asta mă plăteşte Phil, să răspund la uşă, să duc copilul cu maşina şi să nu scap din ochi tot locul ăsta.

Lincoln se ridică. Chiar dacă ar fi stat toată noaptea acolo, tot n-ar fi rezolvat nimic.

Sully simţi undele care răzbăteau spre el dinspre Jessica. Femeia ascundea ceva.

Scoţând o carte de vizită din portmoneu, Sully i-o întinse:

— Aştept un telefon de la Munro, te rog să-i transmiţi asta.

— Când o să ia legătura cu mine. Va fi plăcerea mea, detectiv Kincaid.

— Spune-mi Sully, zise el. Aici, pe insulă, nu ne formalizăm.

— Detectivule, zise Jessica, examinând cartea de vizită, cred că un telefon dat de cine ştie ce aiurit nu ar trebui să ducă neapărat la o anchetă. Iar acum, dacă nu mai este nimic de discutat aş vrea să mă retrag, sunt cam obosită şi trebuie să despachetez.

Sully se opri în dreptul mesei privind curios bagajele Jessicăi.

— Cred c-o să-ţi ia ceva timp.

— Nu prea. Jessica deschise uşa zâmbindu-i. N-am luat prea multe lucruri de data asta.

— Nu s-ar spune, zise Sully apreciind-o din priviri. Spune-i noapte bună lui Iris din partea mea.

— De ce nu-i spui singur, oricum a ascultat toată discuţia din capul scărilor.

Sully întoarse repede capul şi o surprinse pe Iris în genunchi ascultând. Fata roşi ridicându-se.

— Noapte bună, Iris, nu-ţi face probleme, lucrurile se vor aranja.

Înclinându-se în faţa Jessicăi părăsi încăperea, dar în holul de la intrare se opri ca şi cum ar fi fost lovit brusc în

moalele capului. Văzuse de prea multe ori pachetul cu cărţile de tarot care se păstrau învelite în mătase, pentru ca să nu-l recunoască imediat. Numai astfel puteau fi protejate de energiile psihice nedorite. Iar Sully ştia asta, întrebase de multe ori şi aflase răspunsul.

— Aşteaptă un minut.

Dădu drumul la mânerul uşii care se închise imediat şi se apropie de măsuţa de la intrare, unde erau expuse fotografii de familie şi o poză a lui Iris într-o ramă de argint. Pe o plăcuţă sub fotografie era scris numele feţei: Iris Evangeline Munro.

Imediat ce-l văzu pe Sully oprindu-se chiar la uşă, Jessicăi îi cam pieri zâmbetul cu care-l însoţise spre ieşire. Fusese atât de aproape de a scăpa de el! Ce naiba îl făcuse să se oprească? Se uită la Iris care se ridicase de jos şi-l privea nedumerită pe detectiv. Asta nu era un semn bun.

Jessica se concentră din nou asupra lui Sully. Detectivul privea măsuţa ca un om care a făcut o descoperire. Privind-o din nou pe Iris, Jessica înţelese că doi oameni din acea încăpere ştiau ceva, ce pentru ea era încă necunoscut. Se uită cu atenţie pe măsuţă dar nu văzu nimic deosebit care să-i atragă atenţia, ci doar nişte poze de familie, un pachet, nişte scrisori. Se părea că un portret al lui Iris aflat acolo captase atenţia detectivului.

— Este vreo problemă, detectivule?

— Sully, o corectă el, fără a se întoarce spre ea. În cele din urmă el luă fotografia înrămată. Mda, mormăi el, cred că este o problemă.

— Care ar fi aceea? Sully îi întinse fotografia.

— Iris Evangeline Munro.

— Câtă perspicacitate, exclamă Jessica, ştii să şi citeşti!

— Şi printre rânduri chiar, zise el ridicându-şi privirea spre capul scărilor unde nu se mai afla Iris. Jessica îi urmări privirea, nefiind nicidecum surprinsă că fata dispăruse de acolo. Teama de pe figura ei fusese evidentă.

— Uite ce este, zise Jessica cu mult calm, am avut o zi grea şi mă resimt. Aş vrea să-mi spui mai repede despre ce e vorba.

— E foarte simplu, am fost duşi de nas de un copil, zise el privind-o insistent. Ochii lui incredibil de albaştri erau foarte direcţi, aproape o provocare. Încă o dată Jessica simţi că omul avea ceva cu ea, sau o acuza de ceva. Apoi, Sully ridică din sprâncene. Sau poate numai eu am fost în situaţia asta, iar tu ai ştiut tot timpul. Fu rândul Jessicăi să se încrunte.

— Ce insinuezi?

Sully îşi trecu o mână prin păr, apoi îşi fricţionă ceafa.

— Nu insinuez nimic. Spun că am fost luat drept prost. Mi-am pierdut toată ziua încercând să-l identific pe cel care a dat telefonul. Operatorul zicea că persoana era absolut sigură că Munro va fi răpit. Dar... un mediu trebuie să fie foarte sigur de asta pentru ca să informeze poliţia.

— Mediu? repetă Jessica. De când primise telefonul lui Iris nu şi-l închipuise pe Phil decât ca victimă a violenţei, imobilizat într-un spital poate, dar nu răpit. Iar dacă ar fi fost răpit ar fi fost pentru că era un tip bogat. Şi nu pentru contul destul de mare din bancă ci pentru acea agendă mică, neagră. Prea mulţi ar fi în stare să-şi vândă sufletul diavolului pentru ea cu scopul de a anihila acea echipă de profesionişti care rezolva orice treabă murdară a guvernului. Şi nu puneau întrebări.

Jessica nu ştia cum era mai bine să reacţioneze. Ridică fotografia feţei lui Munro, o privi, apoi o puse la loc.

— Şi ţi-ai făcut probleme pentru Phil din cauza telefonului dat de un mediu?

— Cam aşa ceva. Şeful meu a avut coşmaruri numai la gândul că Munro putea fi răpit. În afară de asta nu prea avem multe de făcut aici, în Jericho.

În timp ce se prefăcea atrasă de fotografia înrămată, Sully veni chiar în spatele ei. Atât de aproape încât îi simţea

răsuflarea. Cu doi ani în urmă nu se putea apropia nimeni prea mult de ea, mai ales încălţat cu cizme de cowboy. Prezenţa lui o învăluia şi o făcea să-şi ţină respiraţia numai pentru a nu-i simţi parfumul.

— Phil Munro este un tip bogat şi influent. Acest sistem de securitate personală creat de el este un adevărat imperiu.

— Aşa este, consimţi Jessica. Dar ce legătură are asta cu Iris?

— Iris Evangeline Munro, repetă el, de parcă i-ar fi tors la ureche. Apoi, întinse o mână peste umărul ei şi luă pachetul de cărţi de pe măsuţă. Până acum n-am fost sigur că madam Evangeline există cu adevărat.

Deodată, Jessica deveni conştientă de semnificaţia numelui pe care detectivul îl rostise atât de apăsat. Scutură din cap şi se întoarse spre el. Dar se dovedi o greşeală. Sully nu făcuse niciun pas în spate, iar ea era prinsă acum între masă şi trupul lui, fără posibilitate de scăpare.

Era captivă, aşa se simţea. Intimitatea asta nu păru să-l afecteze deloc pe Sully, dar ea avu probleme cu respiraţia. Nu prea avusese parte de bărbaţi adevăraţi în viaţa ei în ultimii ani, nici nu-şi mai amintea cum era să simţi trupul unui bărbat atât de aproape. Dar reuşi să devină conştientă de primejdie; trebuia să scape de sub controlul lui Sullivan Kincaid.

Reuşi să-şi controleze pulsul şi să-i înfrunte ochii pătrunzători. Dovedind un calm de care nu se mai credea capabilă, îi spuse:

— Spune-mi că nu sugerezi ceea ce cred eu despre Iris.

— Pare atât de nevinovată, nu? zise Sully făcând un pas înapoi. El desfăcu panglica cu care era legat pachetul cu cărţi de tarot, arătându-i-le. Astea sunt cărţi de tarotaşa cum au mediile şi ghicitorile. Cred că va trebui să stau de vorbă cu această Madame Evangeline.

— Iris, strigă Jessica, neştiind dacă nu era mai bine s-o

strângă de gât pe mucoasa asta care chemase poliţia. Iris, vino încoace.

Jessica nu ridică glasul. Puştoaica continua să tragă cu urechea. Jessica putea să parieze că asta făcea, deoarece căpşorul cel blond se ivi imediat. Era acum în picioarele goale şi avea aerul unui copil speriat, iar Jessica se întrebă dacă luase acest aer doar pentru a impresiona. Probabil îi şi mersese pentru că şi ea simţi nevoia s-o protejeze de toate lucrurile urâte din lume.

Jessica oftă şi-şi puse mâinile în şolduri. Trebuia să treacă peste această pornire maternă sau s-o lase pe Iris să-i ducă de nas. Întorcându-se spre Sully, descoperi că acesta n-o urmărea pe Iris, ci pe ea. Ceva din privirea lui de copoi suspicios se schimbase.

Nu, nu se schimbase. Se adăugase ceva. Umor poate, căci Sully râdea.

— Ce ţi se pare ilar? întrebă ea. Este ceva caraghios şi eu nu sesizez?

— Nu, răspunse Sully, căruia-i pieri buna dispoziţie. Mă tem că va trebui s-o duc la şeful nostru ca să-i explice cum este cu telefoanele prin care pune poliţia în alertă fără să fie cazul.

Jessica simţi un junghi în stomac. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Iris să fie dusă la poliţie, ca orice adolescent care trebuie mustrat. Îl trase pe Sully spre camera de zi, unde îi şopti:

— Sper că nu vorbeşti serios? Nici măcar nu ai convingerea că ea a dat telefonul!

— Asta încercam să stabilesc înainte de a mă fi târât aici de cravata mea de mătase.

Jessica realiză că îl apucase pe Sully cu o mână de cravată, iar cu cealaltă de braţ. Făcea greşeală după greşeală cu acest bărbat.

Respiră adânc şi-i dădu drumul, apoi netezi cu grijă blestemata de cravată, moment în care îi simţi muşchii

pieptului, puternici şi bine conturaţi. Obrajii îi luară foc, realizând că prelungise prea mult această operaţie. Sully era foarte încântat şi o lăsase să continue. Jessica îşi retrase mâna şi spuse:

— Scuză-mă, uneori mă las dusă de gânduri.

— Nu trebuie să te scuzi. Iar dacă tot vrei să ştii, nu este ceva pentru care să te învinuieşti.

Jessica realiză că Sully nu se referea la femeile care se lăsau luate de apă în public.

Înţelese că nu era genul de bărbat pe care să-l poată manevra. Înghiţi în sec şi aduse discuţia pe un teritoriu sigur.

— Uite ce este, Iris e doar un copil. Aş vrea să-i vorbesc, dar fără martori.

— Desigur, dar deja avem elementele cheie, ştim că puştoaica a făcut-o. Ai trei minute la dispoziţie, dar după aceea este a mea.

— Desigur, fu ea de acord.

Iris o aştepta. Era încruntată şi semăna acum foarte mult cu tatăl ei, dar acea privire familiară n-o deranjă. Apoi, fără să vrea, Jessica făcu un pas înapoi, îngrozită; era privirea surorii ei, Jenny, care ştia să citească în sufletele oamenilor.

Jessica se întrebă ce putea să vadă Iris. Nimic bun; în ceea ce o privea, frumuseţea era doar de suprafaţă. În rest, era rea până în măduva oaselor. Aşa se născuse. Era geamăna cea rea, cea de la care porneau toate problemele, cea care supravieţuise. Cea care avea mâinile murdare de sânge.

— Nu te uita aşa la mine. Cuvintele ei erau mai aspre decât intenţionase, iar Iris îşi lăsă ochii în pământ.

Bine, îşi spuse Jessica. Apoi mai oftă o dată. Era normal să facă greşeli cu această Iris. De ce naiba se lăsase antrenată în treaba asta? Pentru că nu avusese încotro. Dacă lipsea Phil, trecutul îi ameninţa prezentul. Jessica ştia precis de ce se afla acolo.

Pentru că măcar o dată voise să fie sora cea bună.

Iris nu avea idee ce era Jessica în realitate. Fetiţa credea că Jessica face parte din trupa de bodyguarzi de elită a tatălui ei, şi era o femeie pe care acesta o respecta. Iris avea aşadar încredere în Jessica. Şi tocmai asta era problema. Încrederea era ceva atât de fragil.

Jessica se uită peste umăr, ca să se asigure că Sully îşi respectase promisiunea:

— Iris, tu ai chemat poliţia? Le-ai spus că eşti Madame Evangeline?

Iris îi evită privirea.

— Da, eu.

— De ce ai făcut-o, Iris? Nu ţi-am spus să nu suni la poliţie, că mă ocup eu de totul?

Fata ridică în sfârşit ochii spre ea speriată, simţindu-se încolţită.

— Vorbisem deja cu ei când te-am sunat.

— Şi pe mine de ce m-ai mai chemat?

— Pentru că poliţia nu m-a încurajat.

— Cum vine asta?

— Nu-ţi pot explica, zise Iris. Am sunat, am vorbit cu ei, mi-am dat seama că am greşit şi te-am sunat pe tine.

Jessica trase aer în piept şi o prinse de umeri.

— De ce nu mi-ai spus că ai sunat întâi la poliţie?

— Dar nu pe ei i-am sunat întâi. Exasperată, Jessica o întrebă:

— Dar pe cine ai sunat mai întâi?

Capitolul 3

În timp ce aştepta, Sully examină bucata de mătase în care fuseseră învelite cărţile, căzută pe măsuţa de cafea, apoi trecu la cărţile de tarot. Erau mai mari ca de obicei, iar pe spate aveau o reprezentare suprarealistă a unui ochi. Răsfiră cărţile absent, aşteptând ca Jessica şi Iris să revină. Se aştepta ca Iris să apară un pic speriată, iar Jessica furioasă pe ea. Dar niciuna dintre ele nu era aşa cum se aştepta el. Ce naiba se întâmplase acolo, în hol?

Când văzu cărţile, Iris făcu ochii mari.

— Sunt prea mari pentru mâinile tale mici. Îţi aparţin?

— Au fost ale mamei. Iris le luă strângându-le la piept cu un gest protector. Ea a murit de mult, aşa că acum sunt ale mele.

Uneori, Sully îşi ura meseria. Ca acum, de pildă.

— Stai jos, Iris, îi spuse el.

Jessica strânse fata de umăr şi se aşeză alături de ea pe canapea. Iris luă între timp aerul unei fiinţe persecutate, care-şi aştepta condamnarea la moarte. Sully o privi mai întâi pe Jessica; ea îi înfruntă privirea, şi trecură câteva secunde până când el realiză că nu începuse să-i vorbească feţei. Dregându-şi glasul, şi încrucişându-şi braţele, el puse întrebarea:

— Tu ai sunat la poliţie aseară? Tu ne-ai spus că eşti madame Evangeline şi că tatăl tău va fi răpit?

Fata lăsă ochii în jos.

— Da, domnule.

— Aveai vreun motiv să fii îngrijorată pentru tatăl tău?

Iris îşi ridică ochii spre Jessica, dar Sully nu-şi dădu seama dacă aştepta sprijin din partea ei sau altceva.

— Nu, răspunse ea.

— De ce ai sunat, Iris? Erai supărată pe tatăl tău? Ai făcut asta ca să-i atragi atenţia?

— Nu, doar nu mai sunt un copil! Dar am uneori

presimţiri; şi mama le avea. Toată lumea spune că semăn cu ea în privinţa asta. Iar ieri am avut din nou o astfel de premoniţie.

— Hai să lămurim lucrurile, Iris, zise Sully încercând să-şi ascundă exasperarea. Ai sunat la poliţie pentru că ai avut un presentiment?

Atunci interveni Jessica.

— Ştii ce înseamnă asta, Sully? N-ai avut niciodată presimţiri?

— Mda, mi s-a întâmplat şi mie. Sully îşi ridică ochii exasperat, căci nu avea de gând să dea înapoi. Tu ce-ai gândi, Jessica, dacă ai simţi că eşti minţită şi nu poţi dovedi asta?

Neînţelegând schimbul de cuvinte dintre cei doi adulţi, Iris protestă:

— Dar nu mint! Am avut presentimentul că tata este în primejdie. Am dat în cărţi să văd despre ce este vorba, dar asta nu mi-a fost de ajutor. Lincoln şi Rosa n-au vrut să mă asculte, sau să zicem că Lincoln a făcut-o la început, dar apoi a pufnit în râs. Rosa şi-a făcut cruce aşa cum face de fiecare dată când am aceste premoniţii. Atunci m-am hotărât să fac ceva înainte ca tata să fie în primejdie.

Sully se întrebă dacă Phil Munro merita lacrimile care apăruseră în ochii feţei lui. Căci numai Dumnezeu ştia că alţi părinţi, tatăl lui, de exemplu, nu meritau nici măcar un gând. Grija excesivă a lui Iris începuse să-l irite.

— Iris, ţi-a dat ceva de gândit? Vreun telefon ciudat? Iris ridică ochii spre Jessica, apoi scutură din cap.

— Nu.

— Iris, când îmi răspunzi uită-te în ochii mei, nu la domnişoara Daniels, zise el mai hotărât de data asta. Eşti sigură?

— Da, domnule, absolut sigură.

Sully nu era satisfăcut de răspunsul feţei, dar o lăsă mai încet pe moment.

— De ce n-ai spus poliţiei cine eşti?

— Mi-era teamă că am făcut o greşeală. Sau că tata se va înfuria. Iar vocea poliţistului era cum să-ţi spun… ciudată, plină de energie negativă. De asta i-am spus că sunt Madame Evangeline şi am închis.

Energie negativă? repetă Sully. Fata începuse să tremure rostind aceste vorbe. Deşi se uitase de multe ori la Jessica de parcă ar fi primit vreo încurajare de acolo, Sully realiză că scena asta nu fusese pusă la cale de cele două.

Sully se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari, neştiind cum trebuia să reacţioneze.

Deodată începu acea mâncărime în ceafă, care lui îi semnala primejdia. Ceva nu era aşa cum ar fi trebuit, dar nu realiza ce anume. Era obişnuit să fie minţit, aşa că se gândea întotdeauna la ce era mai rău.

— Domnule Kincaid, n-am vrut să fac nimic rău.

— Aşa este, o susţinu Jessica. Nu putem da pur şi simplu uitării ce s-a întâmplat?

La această întrebare Sully se opri. Era oarecum tentat să facă asta, dar întorcându-se spre ele fu izbit de contrastul dintre cele două. Jessica era brunetă, Iris blondă. Una era foarte sexy, cealaltă continua să se joace cu păpuşile. Îl impresiona aerul de vinovăţie al mătuşii, dar şi cel de inocenţă al fetiţei.

Iris nu era decât un copil care greşise din exces de zel; cu toate astea greşeala ei era gravă. Iar rolul lui era s-o facă să înţeleagă că nu era de glumă cu poliţia. Trebuia să înăbuşe din faşă rolul Madamei Evangeline. Aşa că, de ce naiba se simţea ciudat? Pentru că numai monştrii sperie copiii. Iar el ştia totul despre ei. Trăise cu unul timp de şaisprezece ani după care acesta îl urmărise mult timp, chiar şi după ce murise. Dar nu ştia nici el de ce avea impresia că aici se petreceau lucruri care se voiau ascunse.

În cele din urmă se hotărî şi se adresă Jessicăi.

— Iris a făcut un raport fals poliţiei. Aşa ceva nu se poate

trece cu vederea.

Urmărindu-l, Jessica realiză că bărbatul nu era tocmai în largul lui când făcea aceste observaţii asupra unui copil. Ea şi-l imagina preferând să tragă în oricine altcineva numai să nu fie nevoit să muştruluiască un copil.

— Iris, ştii ce înseamnă să strigi „lupul?”

— Da, domnule.

— Bine, pentru că asta este ce ai făcut tu cu noi. Mi-am pierdut o zi întreagă punând întrebări, lăsând deoparte lucruri importante.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Dacă o să mai suni altă dată, poate nu te vom lua în seamă.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ar fi bine s-o faci şi să te mai gândeşti la banii pe care tatăl tău ar trebui să-i plătească pentru asta.

— N-aş putea să-i plătesc eu acum şi gata? se oferi fetiţa. Din economiile mele.

Sully rămase fără cuvinte. Iar Jessica îl înţelese. Şi pe ea o luase Jessica prin surprindere de câteva ori. Era un copil neobişnuit, o îmbinare între naivitate şi înţelepciune.

Lui Sully îi trebui un minut pentru a-şi reveni după oferta sinceră făcută de fetiţă şi-şi încrucişă braţele la piept de parcă ar fi vrut să dea mai multă importanţă vorbelor lui.

— Chiar dacă o vei face va trebui să-l informăm pe tatăl tău.

— Da, domnule, înţeleg, zise Iris căzând pe scaun.

— Iar acum, în loc să te iau la poliţie o să te las în custodia domnişoarei Daniels. Dar data viitoare dacă-ţi mai vin astfel de idei, vei ajunge la tribunal.

— Oricum, eşti pedepsită, interveni Jessica, uitându-se la Sully care nu păru impresionat de decizia comunicată feţei.

— Iar ţie, zise el, am să-ţi spun câteva lucruri, zise el ridicându-se să plece.

— Da, zise Jessica urmându-l.

Jessica întoarse capul şi văzu cum Iris întinde cărţile pe măsuţă, dar nu reacţionă pentru că Sully o luase de braţ, trecând de bagajele ei, şi ieşi cu ea în aerul nopţii de vară.

Făcură câţiva paşi, iar el îi dădu drumul la mână încet, de parcă n-ar fi vrut s-o facă.

— Nu-mi place ce se întâmplă aici, Jessie, o să fiu cu ochii pe voi.

— Mă cheamă Jessica, ripostă ea. Şi nu se întâmplă nimic ciudat aici, am pedepsit-o şi gata. Cazul este închis.

— Sper că nu te deranjează dacă mai trec din când în când să văd ce se mai întâmplă.

— Asta depinde de frecvenţa cu care vrei să „treci”. Nu prea pari un bărbat cu satisfacţii mari!

O şuviţă din părul Jessicăi se prinse în brăţara ceasului, iar ea încercă s-o desprindă şi se simţi penibil pentru că nu reuşi din prima mişcare. Sully întinse mâna, eliberă şuviţa apoi i-o dădu după ureche. Fu un contact scurt dar plin de semnificaţie, senzual, al cărui efect dură prea mult pentru a fi ignorat.

— Este adevărat, nu am prea mari satisfacţii acum, dar nu este problema ta, Jess. Sper că nu ai nimic de ascuns!

O, dacă ai şti! Dar ideea de a se ascunde de Sully o făcea să nu se simtă în largul ei. Sully se afla prea aproape de ea şi îşi spuse că acest individ nu făcea nimic la întâmplare.

— Ce aş avea de ascuns?

— Draga mea, fiecare are ceva de ascuns.

— Desigur tu nu intri în discuţie, i-o întoarse Jessica.

— Nu, pentru că eu am mai multe de ascuns ca oricine.

Sully îşi regretă vorbele imediat ce le rosti. Nu avusese intenţia să fie cinstit, mai ales cu femeia asta pe care abia o cunoscuse şi pe care o suspecta de… ceva.

Jessica izbucni în râs.

— Femeile nu rezistă la fraza asta, nu?

— Frază?

— Când pretinzi că eşti tipul rănit de prea multe ori al

cărui suflet chinuit caută un suflet pereche care să-l înţeleagă.

— Mda, merge cam tot timpul, admise el. De fapt Sully nu ştia dacă era aşa pentru că n-o mai folosise. Dar tu la ce fel de frază ai ceda, Jessica?

— Nu sunt genul care cedează.

— Atunci nu poţi fi decât luată pe sus?

Sully avu o clipă impresia că vede teamă în ochii ei şi iarăşi deveni suspicios. Era evident că femeia asta se temea de el. Dar de ce? Ce ascundea?

Dar ea îşi reveni repede.

— Stai liniştit, Sully, nu mă tem de tine. Aşa că poţi trece pe aici când vrei.

Sully nu se lăsă amăgit de dorinţa ei de a deveni deodată un obiect al pasiunii lui. Poate se oferea pentru a-i lua gândurile de la Phil Munro. Iar pentru a face jocul mai interesant, el îi dădu câteva sfaturi.

— În loc să te uiţi înainte ai face mai bine să priveşti în urmă, eu nu prea respect regulile jocului.

— Ce coincidenţă! Nici eu. Iar acum, noapte bună, detectivule.

— O, am revenit la detectivule! Tocmai când începusem să vorbim aceeaşi limbă?

— Mi-a revenit bunul simţ, îi explică ea, îndepărtându-se.

Sully începu să râdă.

— Noapte bună, domnişoară Daniels, spune-i lui Munro să mă sune.

— Asta când voi avea veşti de la el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Jessica intră în casă fără a se mai uita în urmă. Sully care privea cum femeia dispare, realiză că felul în care-şi unduia şoldurile îl va urmări o bună parte din noapte. Poate tocmai asta îi fusese intenţia, era o tipă misterioasă, o enigmă. Nu, mai bine zis un cameleon. Acum era rece şi calculată, pentru ca apoi să devină provocatoare.

Sully scutură din cap şi porni spre locul unde parcase, oprindu-se să se uite la maşina ei închiriată. Privind în jur ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni, citi numele companiei de la care fusese închiriată. Era o companie cunoscută, care cerea să se completeze o mulţime de formulare, unde va afla toate informaţiile necesare. Dis de dimineaţă va începe cercetările despre această Jessica Daniels.

Imediat ce rămase singură, Iris întinse cărţile de tarot. Sully nu fusese de acord să le consulte. Acum, Iris simţea că va avea nevoie atât de Jessica cât şi de Kincaid pentru a-şi găsi tatăl. Când fuseseră toţi într-o încăpere, simţise că fluxurile energetice ale celor doi se uniseră; cei doi aveau ceva în comun, iar ea simţise asta.

Iris aşeză şi ultima carte, apoi se apucă să le studieze, să vadă dacă acestea îi puteau da vreo informaţie. Ştia că Jessicăi nu-i vor plăcea cărţile astea.

Ea era deja enervată de telefonul pe care îl dăduse Iris la poliţie.

Iris ştia însă că Jessica va trece peste asta aşa că nu-şi făcu probleme. Tristeţea din ochii şi sufletul ei o supărau, astea nu treceau la fel de uşor. Când luase palma Jessicăi în mâinile ei simţise goliciune în sufletul acesteia. I se păru că Jessica nu este o fiinţă întreagă. Duse mâna la bilele de argint pe care le purta la gât; acestea îi dădeau întotdeauna putere. Se întrebă dacă nu era bine să i le dea Jessicăi. În momentul acela uşa se deschise şi se închise datorită unei energii negative, aşa simţi Iris. Era Jessica desigur, iar Iris îi spuse:

— Avem o problemă.

— Numai una? zise Jessica, aşezându-se lângă ea. Cred că sunt mai multe. Prima: tatăl tău nu ţi-a dat obişnuitul telefon de duminică dimineaţa. Doi: ai sunat la poliţie şi mi-ai pus pe urme un poliţai suspicios. Sully a avut dreptate în privinţa ta, ceea ce mă duce la problema a treia: aş vrea să

cred că n-ai sunat şi CIA înainte de a suna la poliţie!

— Ţi-am explicat deja! Nu prea s-au arătat interesaţi.

— Era normal să reacţioneze astfel. Poliţia era plină de energie negativă, iar eu din fericire eram „pe poziţii”.

— Aşa este. Imediat ce ţi-am auzit vocea am ştiut că erai singura care-mi va găsi tatăl.

— Asta înseamnă deja problema numărul patru: am patruzeci şi opt de ore să-l găsesc pe tatăl tău înainte ca poliţia să realizeze că lipseşte şi să vină după Madame Evangeline şi Jessica Daniels.

Încruntându-se, Iris scutură din cap.

— Ştii, Jess, nu cred că mai ai atâta timp, detectivul este deja pe urmele tale.

— Este clar. Probabil că tipul ăsta urmăreşte tot ce poartă fustă. Sau şort.

— Nu la asta mă referem, zise Iris, trăgând aer în piept. Tipul ăsta te urmăreşte îndeaproape, te suspectează.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Iris făcu un semn spre cărţile întinse din faţa ei.

— Iris, nu cred în cărţile tale de tarot sau în bilele de cristal. Poate pe Sully l-ai păcălit, dar cu mine nu ai şanse.

— Şi tu apari în cărţi, iar oamenilor le place să audă despre ei.

— Şi mie crezi că-mi place?

— Da, tu eşti împărăteasa, zise Iris.

Jessica luă cartea de tarot şi o privi uimită de senzualitatea pe care o degaja femeia goală întinsă într-o barcă, la lumina lunii, având un şarpe pe braţ.

— Phil ştie de cărţile astea?

— Sigur că ştie!

— Grozav, Iris, femei goale în clasa a şasea! Acum, eu ce-ar trebui să fac, să fiu vexată sau impresionată de felul în care mă ilustrează cărţile?

— Speriată. Maiorul Arcana înseamnă că-ţi vei pierde controlul. Nu cred că vei putea opri ceea ce va fi între tine

şi detectiv.

Zâmbind, Jessica îi spuse:

— Crede-mă, eu deţin controlul.

— Nici vorbă, i-o reteză Iris. Uite aici cartea asta, el este foarte puternic, un vânător care-şi caută prada în noapte. Uite şi Roata Norocului ceea ce înseamnă că a fost pus în mişcare ceva de o forţă cosmică. Ceea ce cred eu este problema cu tata.

— Cum ai învăţat toate astea, Iris?

— Am citit mult despre tarot.

— Dar nu puteai afla toate astea din cărţi!

— Poţi, dar ai nevoie de o memorie extraordinară. Mai trebuie să studiezi numerologia, culorile şi simbolistica. Dar acum, revenind la împărătească, ea este cartea pasiunii, a energiei. Şi a dragostei. Uite cum se clatină barca!

Atrasă împotriva voinţei ei de această bizarerie, Jessica se gândi la Sully şi fără să vrea se înfioră:

— Acestui Maior Arcana nu-i place să i se clatine barca!

— Mai degrabă nu-i place cum o clatină Împărăteasa! Cred că se teme de ea. Iris întoarse o altă carte. Nu este un tip prea uman. Se teme de diavol, dar este atras de împărătească, care este şi bună şi rea.

Jessica simţi că inima i-o lua razna.

— Ce vrei să spui?

— În niciun caz că tu eşti rea. Împărăteasa este umană. Şarpele reprezintă aici – Iris se încruntă şi închizând ochii încercă să găsească cuvântul potrivit – transformare! Asta înseamnă o schimbare, nu? Unii susţin că mai înseamnă implicarea diavolului; dorinţa şi răul sunt parte a cărţii împărătesei, ca şi dragostea.

— O parte la care ea vrea să renunţe, şopti Jessica.

— Exact! Ca şi cum ar vrea să se ţină departe de şarpe. Cu toate astea nu reuşeşte.

— Ştiu, zise Jessica. Iris, ce legătură au toate astea cu absenţa tatălui tău?

— Tot ce citesc aici în cărţi are legătură cu tine. Detectivul nu te vede decât pe tine, crede că eşti cheia. El este vânătorul, pe urmele tale. Aici apare un tată, al lui, dar ţine de trecutul lui.

— Unde?

— Aici. Este o figură puternică, un tată plin de emoţii, dar cartea este întoarsă. Asta înseamnă că n-a mers relaţia lor.

Jessica îşi aminti că Sully spusese că are foarte multe de ascuns. Dar ea nu voia să ştie nimic despre Sully Kincaid. Cărţile astea nu-i puteau spune nimic despre el.

— Aş vrea să mă uit pe agenda şi actele tatălui tău, Iris, unde este biroul lui?

— Acolo, dar este întotdeauna încuiat.

— Nu mai are nimeni cheia, Lincoln, Rosa?

— Numai tata.

— Atunci o să mă descurc eu cumva, zise ea şi scoţând din sacoşă o cheie dădu să pornească spre birou.

Dar Iris o opri, arătând spre uşile din stânga camerei. Acestea duceau la biroul lui Phil şi una din ele era deschisă. Cele două rămaseră fără suflare o secundă, apoi îşi făcură curaj.

Capitolul 4

Jessica trecu în faţa lui Iris şi scoase un pistol mic pe care-l avea ascuns în sutien. După ce-l scoase din ascunzătoare, îi trase piedica.

Uimită de repeziciunea cu care revenise la vechile obiceiuri, Jessica observă că încăperea părea în ordine, nu erau geamuri sparte, niciun semn de efracţie. Se uită peste umăr pentru a se asigura că nu venea nimeni pe coridor. Iris o prinsese de bluză şi se ţinea după ea. Din fericire era o fetiţă isteaţă, şi nu scoase o vorbă. Jessica ar fi preferat să fie singură în această investigaţie, dar nu mai avea de ales. Dacă se întâmpla ceva, copilul era totuşi protejat de ea.

Jessica se îndreptă spre acele uşi duble. Se opri în dreptul celei închise, ţinându-şi respiraţia.

Deodată, avu sentimentul de ceva deja trăit. Îşi aminti alte timpuri, alte uşi. Fiecare detaliu îi reveni cu claritate. Deveni fetiţa speriată de altă dată, care se ascundea în spatele unei uşi închise cu un ciob de sticlă în mână.

Scutură din cap trimiţând trecutul înapoi, acolo unde îi era locul. O făcu înainte ca teama să pună iar stăpânire pe ea şi să reintre în coşmar. Apoi, împinse uşa cu piciorul aşteptându-se ca cineva să iasă sau să tragă vreun glonţ. Dar nu se întâmplă aşa, numai uşa se dădu de perete. În momentul acela o voce masculină îi spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu te mai furişa! Intră, odată!

Uluită, Jessica realiză că era vocea lui Lincoln şi intrând îl văzu la birou cu receptorul în mână. Jessica reuşi să strecoare pistolul în buzunarul şortului.

— Nu atinge nimic, îi spuse Lincoln, cred că am fost prădaţi.

Jessica îngheţă încercând să realizeze cam cât i-ar trebui CIA să afle unde era Phil. Iris apăsase pe butonul Redial de

la telefonul din camera lui, aşa că ei veneau sigur, dar nu se ştia când. Vor vrea şi agenda lui Phil ca să stabilească vreo legătură între compania lui de servicii de securitate şi dispariţia lui.

El nu-i spusese niciodată care parte din guvern dădea ordinele pe care le executau oamenii lui Phil. Probabil se folosiră de el, dar o legătură evidentă şi permanentă cu el ar da peste cap o serie de operaţii.

Dar… Phil, lucra pentru ei? Multe se puteau schimba în doi ani. Dacă i-ar fi refuzat i-ar fi înfuriat pe mulţi până într-atât încât să-l elimine?

Unde naiba eşti, Phil? Şi mai ales, ce-ai făcut?

Nu credea că Phil fusese eliminat şi nici că refuzase orice amestec pentru că lui îi plăcea prea mult primejdia. Jessica examină biroul, care era cam dezordonat, probabil cineva căutase în grabă agenda lui Phil.

Fiindu-i teamă că ştia deja răspunsul, întrebă:

— A dispărut ceva?

— Nu ştiu, n-am apucat să verific. De fapt nici nu ştiu ce se afla aici pentru că n-am intrat niciodată, uşa era mereu încuiată. Numai Phil are cheia. Îmi cer scuze, domnişoară Daniels, deşi Iris vă apreciază mult, dacă n-ar fi fost şi detectivul Kincaid pe dumneavoastră v-aş fi considerat suspectă.

Jessica nu zise nimic; omul era oarecum îndreptăţit să fie suspicios. Venise aici cu intenţia să răscolească biroul lui Phil.

— Eu am ieşit afară cu detectivul, iar menajera a plecat; asta te face numai pe tine suspect.

— Tocmai din acest motiv sun la poliţie, zise Lincoln.

— Nu! Jessica sări ca arsă.

Înainte ca Lincoln să scoată un cuvânt, Iris se repezi şi-i luă receptorul din mână.

— Poliţia este deja pe urmele mele, Linc, pentru că am sunat să le spun de dispariţia tatii.

Omul oftă dându-şi ochii peste cap.

— Iris, iubito, spune-mi că nu tu ai fost cea care a inventat povestea cu dispariţia lui Phil?

— Aş vrea să pot spune asta. Detectivul m-a ameninţat chiar cu închisoarea.

— Are dreptate, zise Jessica. Ea avea propriile-i motive să ţină poliţia departe de acest caz. În special de Sully Kincaid. Era un tip prea perspicace. Înainte de a lua vreo iniţiativă ar trebui să fim siguri că s-a întâmplat ceva. Presupun că Phil te-a angajat pentru că eşti bun. Aşa că, spune-mi, Lincoln, cum putea să pătrundă cineva fără ca tu să ştii?

— Dacă mă întrebai acum o oră ţi-aş fi spus că este imposibil. N-am auzit alarma, nu există niciun semn de efracţie, doar una dintre uşi este deschisă.

— Poate că n-a intrat nimeni şi uşa a fost lăsată aşa de Phil. Ai mai încercat-o? Ştii dacă a fost închisă?

Lincoln scutură din cap.

— Phil nu este un tip distrat.

— Poate s-a grăbit. De când îl ştia pe Phil acesta era mereu pe fugă. Hai să trecem din nou faptele în revistă: nu ştim dacă lipseşte ceva. Nu ştim dacă a intrat cineva. Nici măcar dacă uşa a fost închisă. Ce-ar zice Kincaid despre toate astea?

— Linc, trebuia să-l auzi, era furios pe mine! interveni Iris.

Începură să caute prin încăpere să vadă dacă lipsea ceva. După câteva minute începură să se întrebe de ce naiba mai încuia Phil aceste uşi? Poate doar dacă exista vreun seif ascuns pe undeva şi ei nu-l găsiseră încă. Jessica obosi şi se aşeză într-un fotoliu, moment în care ochii îi căzură pe un calendar de birou.

Era tipul clasic de calendar din care se rup sau se întorc foile. Se uită la el fără a observa nimic ciudat. Dar la un moment dat văzu că lipsea o pagină. Ultima.

Sully ieşise din perioada de jurisdicţie, aşa că putea suna la Houston să verifice compania de închirieri, dar n-o făcu. Şi nici în cazul Munro nu mai voia să se implice. Dar dacă tot era aproape de Houston, de ce să n-o facă?

Trebui totuşi să admită că venise la Houston mai mult din vanitate decât pentru investigaţii. Femeia aceea îl cam pusese pe jar. Şi culmea, abia o cunoscuse. Voia mai mult decât să se culce cu ea. Simţea nevoia s-o mângâie, s-o ţină la pieptul lui, să-i audă vocea în noapte, să ştie de unde provenea acea meşă albă din părul ei negru. Voia să ştie ce gândea Jessica. Voia să ştie de ce se citea în ochii ei că fusese în iad şi se întorsese de acolo.

Jessica Daniels îl intriga, se simţea atras de ea prin ceva ce nu putea defini. Erau două persoane puternice pe un teritoriu neutru care se confruntau, se verificau, se retrăgeau apoi. Când se apropiau prea tare, ieşeau scântei. Jessica le ignorase, dar el simţise nevoia să fie mai aproape de ea. Niciodată nu ieşea nimic bun dacă ignorai ceva ce te plesnea peste faţă, iar Sully ştia asta prea bine. Învăţase asta de la mama lui care-şi ţinea punga cu gheaţă pe obraz repetându-i că tatăl lui nu era chiar un beţiv irecuperabil. Tot mama îi spunea cu chipul plin de sânge că tatăl lor nu voia să-i bată, că îi iubea.

Mama ignora lucrurile rele, înlocuindu-le cu fantezii. Iar nemernicul lui de tată, dacă exista justiţie divină, trebuia să putrezească în iad, acolo unde-i era locul.

Sully nu va uita niciodată păcatele tatălui său. Nu-şi putea permite s-o facă; prin venele lui curgea acelaşi sânge, avea deci aceeaşi pornire spre violenţă. Iar îngerul lui tot de asta plângea. Iată un lucru pe care-l avea în comun cu Jessica. Văzuse în ochii ei că şi îngerul ei plângea. Dar de ce oare? Ce regreta Jessica? Ce secrete ascundea?

Ajunse la compania Munro şi-şi spuse că era bine totuşi să-i pună secretarei acestuia câteva întrebări de rutină. Poate să-i pomenească şi numele Jessicăi, să vadă dacă-i

era cunoscut.

Dar se întâmplă ceva care-i dădu de gândit. O maşină albastru metalizat, îi luă faţa şi intră în parcarea clădirii în care se aflau birourile Munro. Ce naiba făceau Jessica şi Iris aici?

Se luă după ele, dar pierzând destul timp la intrarea în parcare, recurse la un tertip prea uzitat. Se duse direct la recepţioneră şi îi spuse:

— Sunt Sullivan Kincaid. Se pare că am întârziat din nou. I-am promis lui Phil c-o să fiu aici la timp. În ce birou se află?

Femeia îi dădu informaţia fără să vrea:

— Fugi după ele, s-au dus direct la biroul domnului Munro. La etajul zece. Dacă te grăbeşti le prinzi din urmă!

Da, voia să le ia prin surprindere. Cele două puneau ceva la cale. Altfel de ce ar fi adus-o Jessica pe Iris aici, ştiind că Phil dispăruse?

Locul părea cam pustiu acum când toată lumea plecase la masă. O văzu pe Iris care stătea în faţa unei uşi mari de mahon, încheindu-se la pantof. Când ridică ochii şi-l văzu, luă un aer dezamăgit.

— Nu, zise Sully, nu scoate o vorbă, nu striga, nu face vreun gest. Acolo este biroul tatălui tău? Acolo este ea?

Iris îi răspunse înclinând din cap la ambele întrebări. Figura ei speriată, faptul că nu îndrăznea să-l privească în ochi îi dădu de gândit. Desigur, nu era o vizită obişnuită la biroul tatălui ei.

— Te-a chemat tata? Dacă nu, stai aici, vreau să am o discuţie cu mătuşa Jessica.

Sully deschise uşa încet şi intră. Jessica era cu spatele la el, aplecată peste calendarul de birou al lui Munro.

— Iris, şopti ea te-am rugat să mă laşi liniştită zece minute.

— Îţi ajung doar zece minute?

Jessica se întoarse cu o mişcare agilă de pisică, dar nu

zise nimic, lucru care pe Sully îl surprinse. Când se întoarse cu faţa spre el femeia avea un aer vinovat dar arătа al naibii de sexy.

— Te-ai cam speriat, nu? zise el. De ce? Doar nu ascunzi nimic!

— Aşa este, nu ascund nimic. Dar dacă tot vrei să ştii…

— Mă tem că trebuie să ştiu.

— Verificam calendarul lui Phil, nu ştiu când trebuie s-o duc pe Iris la dentist pentru aparatul corector.

— N-am observat că l-ar purta.

— Acum trebuie să i-l pună.

— Şi la care dentist trebuie s-o duci? Jessica ezită cam mult.

— Uite ce e, Sully, zise ea. O să-ţi spun. Ai fost atât de insistent cerând să vorbeşti cu Phil încât m-am gândit că pot da de el, uitându-mă pe calendarul lui.

— De ce ai folosit minciuna cu dentistul, Jessica? Asta dacă nu cumva Phil chiar a dispărut! Care este adevărul, Jess?

Jessica lăsă să-i scape o înjurătură. Nu avea niciun răspuns pentru el deocamdată. Cu cât Sully se apropia mai mult de ea, cu atât inima ei bătea mai tare. Imaginea vânătorului nu-i ieşea însă din minte. Ea era prada lui. Dar Jessica nu se temea din punct de vedere fizic. Ea ucisese bărbaţi mai puternici decât Sully, bărbaţi care meritaseră să moară pentru actele lor abominabile.

Jessica se întrebă ce naiba căuta bărbatul ăsta pe insula Jericho.

— Nu-mi place tonul pe care-mi vorbeşti! Şi ţi-am mai spus că nu s-a întâmplat nimic cu Phil, am venit aici doar pentru calendarul ăsta, este asta o crimă?

— Dacă n-ai venit să distrugi probele, nu este. Jessica făcu un pas înapoi. Nu ştia de ce simţise nevoia să se retragă. Fiecare celulă a creierului ei încerca să prelucreze mulţimea de informaţii cu care se confrunta, fiind în aceeaşi

încăpere cu acest individ care-şi concentrase atenţia asupra ei. Cel mai bine era să pună o oarecare distanţă între ei. Dar, din nefericire, Sully nu primea mesajul ei pentru că se apropia tot mai mult.

— Sully, cred că glumeşti! Ce fel de probe să distrug? Nu există probe! Nu este vorba de vreo crimă! A, dar tu de ce te afli aici? Te comporţi de parcă ai urmări pe cineva nu doar prostiile unei copile.

— Nu cred că este o prostie. Ceva sau cineva a speriat-o pe fata asta. Ceva ce nu vrea să ne spună. Dar cred că tu ştii despre ce e vorba, Jessica. Şi mai cred că tu i-ai interzis să spună.

— Văd că voi poliţaii, aveţi o imaginaţie bogată... El nu neagă; iar ea îşi dori s-o fi făcut. Sully îşi ridică o sprânceană şi zâmbi atotştiutor pe măsură ce Jessica se retrăgea într-un colţ al încăperii. Aproape ajunsese să se sprijine de perete.

— Draga mea, ai fi uimită să ştii câtă imaginaţie am dacă mi se oferă cel mai mic subiect de inspiraţie! Aşa că ar fi bine să laşi aerul ăsta de pretinsă inocenţă la o parte, Jessica, nu ţi se potriveşte! Acum aş vrea, dacă nu te superi, să-mi arăţi acea programare după care ziceai c-ai venit.

— Ai şi un mandat, Sully? întrebă ea iritată.

— Este nevoie de unul?

Resemnată, Jessica îi întinse pagina, sperând că el se va da la o parte ca să se uite la ea. Dar Sully nu făcu nicio mişcare ci continuă s-o blocheze, ignorând foaia de calendar din mână.

Jessica rezistă tentaţiei de a-i evita privirea.

— Sully, ţi-am dat foaia. Nu crezi c-ar trebui să renunţi la a mă mai intimida?

— Încerc să realizez ce naiba mi se pare atât de ciudat când sunt în preajma ta. Nu cred o iotă din tot ce spui. Şi nu sunt sigur că-mi placi. Îmi aminteşti prea mult de mine. Şi

tu eşti cu nervii la pământ, Jessie.

— După cum ţi-am mai spus, mă cheamă Jessica. Iar acum aş vrea să te dai la o parte, ca să nu te lovesc direct în inimă.

— Este prea târziu pentru asta, Jess, nu am inimă.

— Bine că mi-ai spus, voi ţinti mai jos în acest caz.

— Jessie, fetiţo, eşti cam rea de gură.

— Şi asta este o crimă?

— Nu, asta nu.

Niciodată Jessica nu primise atâta aprobare într-o singură propoziţie. În acel moment, antagonismul dintre ei dispăru, înlocuit de o insuportabilă tensiune… Jessica îşi simţi buzele foarte uscate dar încercă să se reţină să nu şi le umezească. Asta ar fi fost o invitaţie la dezastru, la a fi sărutată.

Sully lăsă capul în jos şi ea realiză greşeala făcută. Bărbaţii ca Sully nu aşteptau o invitaţie.

— Iubito, îi spuse el, ar fi păcat să las o gură ca a ta nesărutată…

Capitolul 5

Buzele ei erau atât de moi, se gândi Sully. Nici măcar nu era rujată, era o femeie naturală. Curând Jessica cedă şi acceptă sărutul lui, ceea ce-i produse o mare satisfacţie. Nu se aşteptase ca Jessie să cedeze atât de uşor. Sărutând-o, Sully îşi puse hârtia în buzunarul pantalonilor apoi îşi adânci mâinile în părul ei. Jessica se abandonase în braţele lui, era ceva total diferit de ceea ce ştia el.

Sully sărutase multe femei până la treizeci şi trei de ani dar niciun sărut nu fusese ca acesta. Era plin de dulceaţă şi inocenţă. Nicio femeie nu-l mai făcuse să simtă că-şi pierde controlul. Simţi nevoia să dea uitării toate motivele pe care le avusese să nu aibă încredere în ea. Nu-i mai păsa dacă nu era cazul s-o facă, dacă nu era nici momentul, nici femeia potrivită.

Jessie îşi sprijini mâinile pe pieptul lui. Fără a-şi lua buzele de pe gura ei mâinile lui alunecară spre umerii ei. Sully simţi tremurul pe care Jessica încercă să şi-l reprime, dar nu se lăsă ci continuă s-o sărute, dorindu-şi s-o audă gemând.

Jessica nu mai putea raţiona; acum nu mai putea decât să simtă. Toată lumea se redusese la sărutul lor, la trupul lui lipit perfect de al ei. Dar când îşi aminti de pistol, era deja prea târziu, Sully îi eliberase brusc gura.

— Ce naiba ai aici, Jessie? Ia să vedem ce ai aici!

El îi lăsă braţele în jos, apoi îi prinse încheieturile cu mâna. Cu cealaltă mână începu să-i descheie bluza cu o mână de expert, după cum constată ea.

Fără a încerca să se împotrivească, Jessica rămase liniştită lăsându-l să găsească ceea ce căuta. Dacă s-ar fi luptat cu el ar fi acuzat-o şi de împotrivire, pe lângă portul ilegal de armă. Erau singuri acum, iar el era poliţistul. Şi nu era sigur că o plăcea. Dacă ar fi plăcut-o îndeajuns i-ar fi scos arma din sutien, atâta tot.

Iar opţiunile ei erau limitate. Nu avea sens să-l mintă. Dar nici să-i spună adevărul. Nu acum.

Era un bărbat în misiune. Iar pe ea n-ar crede-o oricum. Făcuse prostia să lase garda în faţa lui Sullivan Kincaid. Iar prostia se plătea.

Cu excepţia răcelii din ochii lui, ea nu realiză cât de furios era. Dar atingerea lui era la fel de seducătoare ca şi altă dată. O privea, cerându-i explicaţii pentru pistolul din sutienul ei. Dar ea n-o făcu. Jocul era sfârşit iar el câştigase. Iar ea va avea de dat şi alte explicaţii.

— Ei, ia să vedem ce avem aici? zise el după ce reuşi să-i deschidă bluza şi sutienul transparent pe care-l purta. Iar sânii ei erau pregătiţi pentru mângâierile lui pe care şi el abia aştepta să i le dea.

Dar între ei era problema pistolului. Şi a minciunilor. Şi Phil Munro.

— Ce se întâmplă? îndrăzni Jessica, n-ai mai văzut un pistol până acum?

— Iubito, zise Sully, uite ce este, ăsta nu se numeşte pistol, cu ăsta nu poţi împuşca decât boabe de fasole. Sunt impresionat, e adevărat, dar nu de pistolul ăsta.

Jessica simţi cum roşeşte şi de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să îngreuneze lucrurile, nu se mai putea distanţa de el. Iar ea îşi făcuse un scop în viaţă din a nu lăsa pe nimeni să treacă peste sistemele ei de apărare. Îşi dori să poată corecta cumva greşeala pe care o făcuse cu Sully.

— Nu este scopul vieţii mele să te impresionez, îi spuse ea distanţându-se. De ce nu iei pistolul iar pe mine să mă laşi în pace? în timp ce tu te declari uluit de ce vezi, eu aş putea răci.

— Draga mea, zise el zâmbind, extrăgând pistolul dintre sânii ei. Mi se pare că eşti destul de sănătoasă ca să lupţi cu o răceală în timp ce eu mai caut vreo armă prin buzunarele tale.

Jessica îşi muşcă limba ca să nu-i răspundă. Sully începu

s-o percheziţioneze fără grabă; de fapt, mai mult o mângâia. Jessica tremură de mânie. Era o căutare deliberată, cu scopul de a o scoate din minţi. Acest bărbat ştia exact cum să procedeze cu ea.

Ameninţase, ridicase vocea, cu oarecare brutalitate dar niciuna din astea n-ar fi impresionat-o şi el ştia asta. El voia s-o facă să-şi piardă controlul, voia adevărul şi-l va obţine. Acest copoi mirosise că ea ascundea ceva, de fapt toţi copoii buni erau aşa. Iar acum când suspiciunile lui avuseseră o confirmare, nu-i va mai da drumul. Când se convinse că femeia nu mai avea nimic asupră-i îi dădu drumul.

— Acum vrei să-mi spui cine eşti şi de ce porţi jucăria asta? Să nu începi cu minciuni că este pentru autoapărare… m-am plictisit de astfel de gogoşi. Sau mai aştepţi până te găsesc pe listă? Sper că ai permis portarmă, nu? Jessica îşi încheie cu demnitate nasturii bluzei. – Îl port din acelaşi motiv pentru care şi tu porţi armă. Aş putea avea nevoie de el.

— Pentru ce?

— Să împuşc şobolani pe două picioare.

Lui Sully nu-i plăcu ce auzi şi văzu în ochii ei. Femeia asta nu glumea.

— Ai împuşcat mulţi în ultimul timp?

— Nu, niciunul. Femeia continua să-l privească în ochi. Nu avea nicio ezitare.

— Cine eşti tu, Jessie?

După un moment de tăcere, ea îi spuse:

— De ce n-o întrebi pe Iris?

— Ei, uite ce idee bună mi-ai dat!

După câteva secunde el o introduse pe Iris în încăpere. Iris era îmbrăcată ca o adolescentă cu un şort şi un tricou cu garnitură albastră. Era îmbrăcăminte tipic adolescentină, doar sufletul îi era al unui matur. După ce-i privi pe cei doi, cântărindu-i din ochi, ea întrebă:

— Iarăşi avem probleme?
— Spune-i, te rog, Iris.
— Ce să-i spun?
— Adevărul.
— Dar i l-am spus deja.
Jessica zâmbi. Iris îi era loială până la sfârşit.
— A venit momentul să-i spunem tot adevărul detectivului care crede că am făcut ceva cu tatăl tău.
Uimită, Iris se întoarse spre Sully.
— Ea nu ştia că tata lipseşte. Eu am sunat-o şi i-am spus.
— Aşadar, n-ai vorbit ieri cu Phil Munro? întrebă Sully.
— Nu, n-am vorbit de mult timp cu el.
— Deci Iris a exagerat?
— Tata sună în fiecare duminică atunci când este plecat din oraş. Săptămâna asta n-a sunat. Dar o face de fiecare dată.
— Sună întotdeauna? Niciodată n-a uitat s-o facă?
Iris scutură din cap.
— Niciodată n-a uitat să sune duminica. Sully se încruntă.
— Asta înseamnă că lipseşte de cel puţin patruzeci şi opt de ore. Şi nu-mi place asta.
— Şi noi două am fost foarte îngrijorate, zise Jessica. Mă gândeam chiar să te sun dacă nu apărea până mâine.
— Şi între timp te-ai gândit să faci investigaţii de una singură?
— M-am gândit că le-aş putea face.
— Cine eşti tu, Jessica, şi de unde vii?
— Este una dintre bodyguarzii tatii, interveni Iris.
— Acum m-am retras însă, răspunse Jessica. De doi ani.
— Tata are numele ei pe o listă cu cei mai buni bodyguarzi speciali, aşa cum îi numeşte el. Iar Jessica a venit la rugămintea mea.
— Înainte sau după ce ai sunat la poliţie? întrebă Sully.
— După.
— A sunat mai întâi CIA, îl informă Jessica. Sully lăsă

capul în jos de parcă ar fi refuzat să mai lupte pentru o cauză deja pierdută.

— Nu vreau să aud că ai făcut prostia asta.

— Dar ăsta este adevărul, interveni Jessica. Vrei să faci un caz federal din asta, atunci să-l facem aşa cum trebuie.

— Voiam să fac totul pentru a-l găsi pe tata, explică Iris.

— Aşa că a apăsat pe butonul „redial" din dormitorul lui.

— Şi a sunat la CIA?

— Aşa susţine. Nu i-au spus mare lucru.

— Nu mi-a plăcut cum mi-au vorbit. Nu le-a păsat de tata.

Sully începu să străbată nervos încăperea.

— Ce legătură este între Munro Security şi CIA? Iris ridică din umeri. Jessica se uita la el sugerând că le-ar fi fost mai bine la toţi dacă n-ar fi ştiut răspunsul la această întrebare.

— Bine, să lăsăm asta deocamdată. Astea sunt toate informaţiile pe care le aveţi?

— Da.

În pofida dovezilor că Jessica nu era tocmai o inocentă, el continua s-o dorească. Îi plăceau femeile fără complicaţii, dar ea nu era una dintre acestea.

Ea renunţase la minciună, dar spunea adevărul doar pe jumătate.

— Bine, atunci să începem cu ceea ce te îngrijorează pe tine, Jessica.

Agenda neagră. Dar nu putea spune asta cu voce tare. Nu lui Sully; de fapt, nu putea spune nimănui.

— Nu avem dovezi dar credem că a intrat cineva în biroul lui Phil din casa de pe plajă. Lipseau pagini din calendarul de pe birou.

— Aşa că tu ai venit aici să verifici şi calendarul ăsta. Sully scoase din buzunar pagina dată de Jessica.

Pe ea scria Gemini Electronics. 3274 Petrie.

— De ce ai luat pagina asta?

— Era singura cu o adresă.

Jessica zâmbi când văzu că Sully se duse să verifice

calendarul. Era clar că nu avea încredere în ea. Jessica o studie pe Iris întrebându-se ce simţea fetiţa. Una era să crezi că tatăl tău lipsea şi alta să ţi se confirme suspiciunile.

Sully rupse alte două pagini din calendar apoi ridică receptorul şi sună la Jericho, după care le spuse:

— Să mergem!

— Unde?

— La Gemini Electronics. Ai vrut să faci investigaţii, acum ai ocazia.

— Am de ales?

— Da, ne-am putea opri la biroul meu să văd dacă ai permis port armă.

— Bine, Sully mergem cu tine.

— Am ştiut că acesta va fi răspunsul tău.

Se urcară toţi trei în maşina lui, pe locurile din faţă. Iris se aşeză între ei. Era deja speriată şi nu voise să stea în spate. De cum se apropiară de intersecţia care ducea spre Petrie, Iris se aplecă mult în faţă, aproape să se lovească cu capul de parbriz.

Apoi luă foaia din calendar unde era scrisă adresa completă:32 – 74 Gemini Electronics. Iris privi cu atenţie foaia de hârtie. I se păru că Gemini îi sare în ochi. Nu putea fi adevărat şi totuşi... Iris îi întinse hârtia Jessicăi pentru confirmare.

Gemini era codul Jessicăi Dannemora.

Jessica sperase că Iris nu va lua tocmai acea foaie când se va uita prin calendarul lui Phil. Neştiind cum să procedeze pentru a nu-i da de gândit lui Sully, Jessica înclină foarte puţin capul. Fata îi întinse mâna dreaptă. Iris credea în vibraţii şi aură. Voia s-o testeze pe Jessica.

Încet, Jessica întinse mâna spre ea. Iris îi prinse mâna şi închise ochii. După ceea ce ei i se păru o eternitate îi redeschise. Dar nu-i dădu drumul.

Jessica se gândi că ar fi vrut să treacă testul iniţiat de Iris: îşi dorea ca măcar fata să aibă încredere în ea. Realiză

atunci ce îşi dorea de fapt; o voia pe Jenny înapoi pentru a se simţi întreagă. Simţi cum lacrimile îi inundă obrajii şi gândi ceva rău despre Sully; toate astea i se întâmplau din cauza lui.

Când ridică privirea Sully încetinise maşina. Strada pe care se aflau avea câteva magazine mici care nu păreau să facă prea multă vânzare. În cele din urmă Sully opri într-o parcare.

— Cred că am ajuns, le spuse el.

— Căutăm o companie de produse electronice, dar nu prea pare a fi ceea ce ne trebuie.

Sully le arătă numărul clădirii: 32 – 74. În momentul acela Iris strigă:

— Cred că aceea este maşina tatălui meu! Jessica simţi că i se opreşte inima; văzu într-adevăr un Mercedes negru.

— Sper să fie numai atât, zise Sully care nu mai ştia nici el ce să creadă.

Capitolul 6

— La naiba, Kincaid, intră odată! Detectivii aflaţi în încăpere exclamară nervoşi, dar reacţia lor nu-l surprinse pe Sully. Nici măcar pe Jessica. Ea o ţinea pe Iris de mână.

Singura reacţie pe care o avusese Jessica de la sărutul lor fusese în momentul în care găsiseră maşina lui Phil. Sully simţea nevoia s-o prindă de umeri şi s-o scuture puţin, s-o forţeze să reacţioneze.

În această privinţă semăna cu tatăl lui. Şi el evita femeile pe orice alt plan în afară de cel sexual.

— Kincaid! îl auzi pe şeful lui.

Sully încercă să-şi ia gândul de la Jessica şi oftă ca un condamnat. Nu mai avea cum să iasă din acest caz.

Peter Keelyn, ultimul său partener din ultimii ani, îşi exprimă compasiunea.

— Dacă n-o să supravieţuieşti, Sully aş vrea să ştii... c-o să am grijă de iubita ta.

Afirmaţia lui Peter la adresa Jessicăi îl şocă pe Sully. Nu schiţă măcar un zâmbet, dar îi spuse:

— De ce ţi-aş lăsa ceva, Peter? Nici măcar nu-mi placi!

— Omule, nu poţi s-o iei cu tine!

— Ba pot, dacă fac un pact cu diavolul.

— La naiba, Sully, chiar tu eşti diavolul!

— Aşa spunea şi tata. Şi asta în zilele lui bune. Fără a-şi mai aranja cravata, el se îndreptă spre biroul căpitanului Harlan Robertson. Dar o cravată bine aranjată nu avea să schimbe nimic pe figura acră a şefului.

— Închide uşa, Kincaid, zise acesta.

— Imediat, domnule. De cum intră nu-şi luă ochii de la figura şefului lui, în care avea destulă încredere şi pe care îl considera destul de apropiat. Acesta era singurul care ştia motivul pentru care Sully părăsise echipa de cazuri speciale.

Harlan, cu tot aerul lui permanent dezgustat arăta ca un

alergător la maraton. Era subţire, înalt, cu cămăşile întotdeauna scrobite. Avea buzele foarte subţiri care se transformau într-o linie atunci când era furios. Ca şi acum, când omul părea complet lipsit de buze.

Sully se aşează pe unul din cele două scaune libere din încăpere. Conform obiceiului Harlan trase o înjurătură şi intră în subiect.

— De ce te-ai întors în oraş, Sully?

— Să fac un tur, poate? Văzând că Harlan nici nu zâmbeşte măcar Sully continuă: poate că trebuie să-i prindă cineva şi pe băieţii răi.

— Dar nu trebuie să fii tu acela!

— De ce nu le spui asta şi lor? Nu eu am ales cazul, ci cazul m-a ales pe mine. Este ceva care mă ţine foarte încordat, Harlan. Din nefericire am iar una dintre teribilele mele presimţiri.

— O, Iisuse! exclamă Harlan, întinzând mâna după cutia cu aspirine. Intuiţia lui Harlan era legendară. Acesta scoase trei pastile pe care şi le aruncă realmente pe gât, cu ochii închişi, de parcă şi-ar fi imaginat cele mai oribile scenarii.

— Nu aveam nevoie de asta tocmai acum.

— Ţi-am spus, Harlan, nu am cerut eu cazul.

— Despre ce este vorba, Sully?

— Am o maşină a unui milionar, Phil Munro, care nu şi-a sunat duminică fiica şi o femeie bodyguard care cred că mă minte ori de câte ori deschide gura.

— Te mai surprinde că femeile te mint, Sully?

— Lasă asta, Harlan! Phil s-a dus la o întrunire, de unde cred că l-au luat pe sus. Nu sunt semne de luptă în maşină, nici urme de sânge. Dată fiind pregătirea lui a ştiut să se apere. Indiferent ce s-a întâmplat n-a avut loc pe Petrie. Dar femeia mă pune pe gânduri, i-am găsit un pistol în sutien.

— Cum naiba l-ai descoperit tocmai acolo, Sully? Spune-mi că n-ai avut vreo scenă intimă cu ea!

Sully ridică din umeri.

— Tehnic vorbind n-am avut.

— Şi atunci cum ai ajuns s-o dezarmezi?

— Ştii că am obiceiul să vreau să fiu singurul cu armă din încăpere.

— Nu erai tu cel care a vrut să scape de Houston? Nu tu ai vrut să scapi de meseria asta înainte de a nu mai putea simţi altceva decât ură? Vrei un sfat, Sully? Exorcizează-ţi proprii demoni şi lasă-ne nouă infractorii! Nu te ambala în cazul ăsta.

— Da, dar indivizii ăştia au ajuns prea aproape de mine! Munro are o casă de vacanţă în Jericho. Fetiţa lui locuieşte acolo, iar noi i-am găsit maşina. Sunt deja implicat.

— Dă-mi trei minute să-l sun pe şeful tău şi n-o să mai fii. Reşedinţa lui Munro este aici, maşina aici, aşa că este cazul lui Peter. Du fata acasă în siguranţă şi lasă-ne pe noi să ne facem treaba.

Ceea ce se întâmplase în biroul fostului şef îl marcase.

Când îl privi Jessica se înfioră. Dumnezeu trebuia să fie alături de cel care-şi încrucişa drumurile cu Sullivan Kincaid. Iar ea se gândi că Dumnezeu trebuia să vină în ajutorul fiecărei femei care se îndrăgostea de el. Căci a-l iubi pe Sully era ca şi cum ai fi ţinut o tijă metalică în faţa trăsnetului sperând că nu te va lovi.

— Gata? întrebă ea.

— Aproape. Sully se întoarse spre un alt detectiv din încăpere: Peter, Harlan zice că tu te vei ocupa de cazul ăsta. Fă-mi te rog, o favoare. Fă tot ce ştii că trebuie făcut, răscoleşte totul şi pune aceeaşi întrebare chiar şi de două ori, dar fă-o repede, află tot ce trebuie aflat. Mă înţelegi?

— Ai iarăşi vreun presentiment? îl întrebă Peter. Sully nu-i răspunse, o luă de braţ pe Jessica şi ieşiră.

Pe coridorul care nu se mai termina mergând alături de Sully şi Iris, Jessica avu un sentiment ciudat; i se păru că abia acum se simte şi mai vinovată de moartea lui Jenny. Durerea şi-o putea controla, chiar şi singurătatea, dar nu şi

vina că-i supravieţuise. Iar când Phil Munro o găsise şi-i oferise o posibilitate de a-şi canaliza această vină ea o acceptase. Viaţa ei era un iad. În primul an după ce se retrăsese din activitate se ascunsese ca un sihastru şi reuşise să-şi controleze senzaţiile şi temerile. Dar în al doilea an acestea reveniseră.

Se părea că nu putea face nimic pentru a le opri. Iar Sully şi Iris i le înrăutăţeau. Chiar acum ea se gândi să oprească procesul acesta înainte de a fi prea târziu. Nu voia să-şi facă probleme pentru Phil, să fie responsabilă pentru Iris. Nu voia nici forţa braţelor lui Sully, nu voia să-şi amintească cum este să fii sărutată de un bărbat.

Nu voia decât să fie lăsată în pace pe bucăţica aceea de pământ din Texas. Acela era tărâmul lui Dumnezeu, acolo unde-l simţea pe Domnul cel mai aproape de ea.

Iris nu scosese o vorbă de când plecaseră.

— Aş vrea să mergem în biroul tatii, zise ea brusc, să iau o fotografie de pe biroul lui. A fost făcută la Paşti, este cea mai recentă. O vreau, zise fata foarte hotărâtă.

— Bine, Iris, aşa vom face, o linişti Jessica. Nu pentru că astfel ar mai fi avut ocazia să răscolească hârtiile lui Phil, ci pentru că citise disperare în ochii copilei. Între timp, Sully o să dea nişte telefoane.

— Vin şi eu cu voi şi sun de acolo, zise el. Jessica era nemulţumită; acum toată lumea ştia de dispariţia lui Phil. Secretul fusese dezvăluit multora, dar Sully tot nu avea încredere în ea. *Chiar te aştepţi să creadă ce-i spui? Doar ţi-a găsit un revolver în sutien!* Amintirea acelei clipe îi aduse sângele în faţă. Din câte realizase ea Sully nu dăduse revolverul altui detectiv şi nici nu ceruse nimănui să-i verifice numărul. Ofiţerul care-i luase declaraţia acceptase povestea ei cu telefonul dat de Iris, simulase chiar că o crezuse că este o prietenă de familie.

Numai Sully nu o credea nevinovată. Dar nu spunea nimic despre revolver.

— Bine, Sully, mergem toţi trei în biroul lui Phil!

Sully o prinse grijuliu de mijloc conducând-o spre liftul aflat în mijlocul coridorului. În faţa liftului se aflau doi bărbaţi, care-i priviră semnificativ, aşteptând ca trioul să se dea la o parte. Aveau figuri specifice celor care lucrau pentru guvern.

— Au dat buzna în biroul domnului Munro şi l-au percheziţionat, se văicări secretara lui Phil de cum îl văzu pe Sully. Au spus că vor înapoia toate probele, dar domnului Munro nu-i va plăcea asta. Iris, mă bucur că te văd! Nu ştii unde este Phil, aş vrea să vorbesc cu el! A, am uitat să mă prezint, sunt Caroline Mac Millan, secretara lui Phil.

— Eu sunt Sullivan Kincaid.

— Detectivul care a sunat ieri?

— Da, doamnă.

Caroline tăcu o clipă văzând-o şi pe Jessica.

— Am găsit maşina lui Phil Munro, abandonată, o anunţă el. Nu erau urme de violenţă, dar a fost vandalizată. Poliţia din Houston se ocupă de caz. Iar până când vi se va lua un interviu aş vrea să nu vorbiţi cu ceilalţi colegi, nici măcar despre cei de la guvern. Sau despre maşină.

— Iris vrea o fotografie din biroul tatălui ei, murmură Jessica, iar femeia dădu din cap. Momentul în care urmau să ajungă în biroul lui Phil era o şansă de a scăpa de Sully, dar lucrurile nu ieşiră chiar aşa cum ar fi vrut ea. Imediat ce ajunseră el o opri lăsând-o doar pe Iris să intre. Ei doi rămaseră în uşă scrutând încăperea din priviri. Sertarele unor dulapuri erau deschise şi probabil din ele lipseau dosare importante.

Jessica îl înjură pe Sully care-i întrerupsese primul raid prin biroul lui Phil. Acum, era prea târziu; dacă dosarul ei se afla acolo…

Sully se aplecă spre ea de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Ce-a fost mai interesant a dispărut de acum…

— Nu ştiu la ce te referi, zise Jessica.

— Draga mea, crezi că acei care au scotocit biroul ştiau ce să caute?

Ea nu zise nimic dar şi tăcerea fu un răspuns pentru un bărbat ca Sully. El ştia să adune bucăţi de informaţii pe care lumea de obicei le trecea cu vederea considerându-le neimportante şi scotea din ele teorii imposibile.

Iris luă fotografia.

— Putem pleca acum, nu vreau să mai stau aici!

— O duc eu jos, se oferi Jessica. Acum, după ce agenţii scotociseră biroul, nu mai avea ce să găsească.

— Bine, conveni Sully, dar mă aşteptaţi în hol. Vreau să fiu sigur că ajungeţi cu bine la Jericho.

— Să te asiguri că ajungem cu bine? Dar unde naiba ne-am putea duce?

— Ştiu şi eu? Poate pe Knoll Road, Utopia, Texas.

Deci Sully îi ştia deja adresa.

— De unde ştii unde locuiesc, Sully?

— Am verificat la compania care ţi-a închiriat maşina. Oricine are o insignă de poliţist poate obţine orice informaţie.

— Se pare că te-ai obosit mult să afli unde locuiesc. De ce nu m-ai întrebat pe mine?

— Poate că n-ar mai fi fost aşa de distractiv.

— Probabil că te-a amuzat şi cercetarea după permisul portarmă. Mă întreb de ce nu m-ai căutat şi în lenjeria intimă, poate acolo se afla certificatul meu de naştere. Dar atunci cred că nu raţionai!

Ceea ce spuse ea avu rolul de a trezi leul adormit. Inima ei începu să bată tot mai tare, dar amintindu-şi că lăsase uşa deschisă şi nu i se putea întâmpla nimic, se linişti.

Dar de ce spera ea că se va întâmpla ceva?

O, femeia asta care arăta al naibii de bine îi reamintea că nu se mai putea controla.

— Nu-ţi face probleme, Jess, am acordat multe momente de gândire lenjeriei tale intime. Singurul motiv pentru care nu te-am arestat pentru port ilegal de armă este că fetiţa asta are nevoie de tine. Dar nu mă călca prea tare pe nervi, s-ar putea să nu mai gândesc aşa.

— Şi să dai cu piciorul singurei tale şanse de a rămâne în acest caz? Ţi-am văzut figura când ai ieşit din biroul căpitanului. Te-a scos din acest caz. Aşadar, admite, Sully, că nu m-ai predat lor pentru că eu sunt biletul tău de întoarcere spre acest caz. Dar de ce naiba eşti atât de supărat pe mine, Sully? Ce ţi-am făcut?

— În afară de faptul că m-ai minţit? De arma din sutien? De secretele tale?

— Mda, dar toate astea nu sunt de ajuns.

Nu ridicaseră vocile în timpul discuţiei, dar erau atât de aproape acum, încât el o putea săruta dacă ar fi vrut. Dar el ar fi vrut mai mult decât un sărut.

— Jessie, dacă nu mai sunt supărat pe tine vom sfârşi în pat. Lasă-mă în pace cu supărarea mea, ca să nu regreţi.

— Deci sunt în siguranţă dacă tac, zise Jessica şi plecă.

Sully se opri la biroul secretarei.

— Vrei să-i transmiţi domnişoarei Daniels că-mi pare rău că nu mi-am luat rămas bun de la ea? De când lucrează aici?

Carol îl privi uimită.

— N-a lucrat niciodată aici. Eu adresez felicitările de Crăciun tuturor salariaţilor. Acum doi sau trei ani venea destul de des pe aici. Şuviţa aceea albă din părul ei foarte negru nu se uită prea uşor, zise femeia.

Sully ceru permisiunea să dea un alt telefon şi contactă poliţia din Utopia.

Capitolul 7

Imediat ce formă codul casei de pe plajă, poarta se deschise. Luă piciorul de pe frână apăsând pe accelerator. Nici mişcarea bruscă înainte şi înapoi a maşinii, nici chemările ei nu avură niciun rezultat asupra feţei, care continua să doarmă.

Jessica se încruntă ştiind că somnul acesta profund era un mod prin care fata fugea de realitate. Se întrebă totuşi de ce oare soarta trebuia să-i dea o astfel de lecţie la o vârstă atât de fragedă. Jessica se îndreptă spre intrarea casei, cu Sully pe urmele ei, aşa cum fusese tot timpul. De acum era obosită de felul în care o vâna acesta şi ar fi dat orice să aibă câteva ceasuri doar pentru ea. Soarele apusese, era ora şapte, dar din zi mai rămăsese ceva. Nu putu să ignore faptul că urma noaptea, vremea în care ea trebuia să se confrunte cu fantomele trecutului.

Era ciudat cum i se schimba perspectiva. După o zi întreagă în compania lui Sully, tânjea după câteva clipe de singurătate şi un loc în care să se ascundă. De la vizita făcută la biroul lui Munro, Sully devenise glacial, dar la fel de furios pe ea, de parcă ar fi aşteptat cea mai mică scânteie să explodeze. Cu Iris între ei cina nu era momentul pentru a continua ultima lor discuţie.

Temându-se de o nouă confruntare cu el, Jessica coborî din maşină, spunându-şi că poate Sully uitase de discuţia lor. Dar nu era aşa, poliţaii nu uită nimic, niciodată. Mai ales cei încăpăţânaţi, aşa ca el.

Şi el coborâse din maşină şi se îndreptă spre ele cu paşii lui mari. Jessica încercă s-o ia pe Iris în braţe. Sully o opri.

— Las-o să doarmă, se vede că e terminată din cauza emoţiilor. O s-o duc eu în casă.

Sully o ridică pe fată care cuibărită la pieptul lui părea şi mai micuţă, fragilă şi inocentă.

Jessica simţi o strângere de inimă realizând că fata îşi

petrecuse viaţa depinzând doar de bunăvoinţa străinilor. Trăise înconjurată de bodyguarzi, cameriste, servitoare care nu-i puteau oferi, oricât s-ar fi străduit, prietenie adevărată. Era asta un substitut pentru familia pe care fetiţa n-o avusese? Nu.

Fata îşi dorea cu disperare ca tatăl ei să fie în viaţă. Îl diviniza. Jessica îşi spuse că un tată mai tot timpul absent ca Phil Munro nu merita dragostea fiicei lui. Banii nu aveau importanţă pentru această copilă, nici casele, limuzinele sau şcolile particulare.

Nici pentru Jessica nimic din toate astea nu conta. Nimic nu putea înlocui golul lăsat de moartea lui Jenny şi ar fi dat totul pentru ca ea să trăiască. Încercă să revină în prezent văzându-l pe Sully care împinse uşa de la intrare cu şoldul. Imediat apăru şi Lincoln care arăta astăzi mai mult ca oricând ca un bodyguard, îmbrăcat într-o cămaşă impecabil de albă cu pantaloni de culoarea ierbii abia cosite având la şold un Beretta de 9 mm. El îi ţinu uşa deschisă lui Sully.

— Începusem să-mi fac probleme, mărturisi el.

— Poţi să continui Lincon, se pare că suntem abia la început. A sunat Phil?

— Nu. Ce spune poliţia?

— Lasă-ne un minut, Linc. Nu cred că Iris trebuie să audă toate astea din nou.

Sully care se apropie de ei după ce dusese fata în camera ei, o prinse de mână şi o conduse spre încăperea în care Iris epuizată, adormise.

Era o cameră răcoroasă, cu o linişte binevenită după căldura toridă de peste zi. Jessica văzu postere cu unicorni deasupra patului feţei şi-şi aminti propria copilărie când fusese fascinată de aceste făpturi. O impresionă atenţia pe care o manifesta Sully faţă de fată, când încercă să-i îndepărteze o şuviţă de păr de pe faţă. Dar el îşi retrase brusc mâna de parcă n-ar fi vrut să fie surprins într-un asemenea act delicat şi ieşi din încăpere.

— Nu-ţi face probleme, Sully, şopti ea urmându-l pe hol. N-o să spun nimănui că poţi fi şi tandru dacă vrei.

— Nu te va crede nimeni, chiar dacă ai ţipa în gura mare.

— Dacă te pregăteşti să lansezi o altă insultă…

— Nu, Jessie. Nu la delicateţe se aşteaptă lumea din partea mea.

— Dar la ce, Sully?

— Nu ştiu, întreabă-i pe ei.

— Dar îţi pasă ce spun oamenii despre tine?

— Jessica, zise el întorcând-o cu faţa spre el, dracul nu este atât de negru precum se spune. Ştii, ieri mi-am pierdut o bună parte din zi cu câteva mediuri. Cei din categoria asta văd de obicei aura.

simt vibraţiile şi ghicesc în cărţi. Una dintre astea pretindea că vede îngeri. Despre îngerul meu susţine că plânge. Al tău în ce stare este, Jess?

— Îmi pare rău Sully, când Sf. Petru a început să împartă îngerii eu eram prea ocupată cu pistoalele aşa că l-am refuzat politicos.

— Păcat, exclamă Sully, cred că ai fi avut nevoie de unul chiar acum.

— Acum este prea târziu, mi-ar fi prins bine unul acum şaisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat acum şaisprezece ani, Jessie?

— Nimic, pubertatea era de vină.

Când el pufni în râs ea se simţi în siguranţă pentru un timp. Nu trebuia să uite niciun moment că micile lui conversaţii joviale aveau scopul s-o facă să cadă în capcană. Acest bărbat ştia foarte bine s-o facă să-şi descopere secretele. În ultimele ore nu făcuse altceva decât să scape mai mult sau mai puţin onorabil din capcanele întinse de el. Iar ea se afla tot mai aproape de dezastru.

Lincoln îi aştepta nerăbdător în camera de zi. Sully îl puse pe scurt la curent cu ce se întâmplase; găsiseră maşina lui

Phil, poliţia percheziţionase biroul acestuia... Lincoln era vădit afectat de toate acestea, dar în afară de faptul că era mai încruntat ca înainte el nu reacţionă în niciun fel.

— Aş vrea să văd biroul lui Phil de aici, din casă, zise Sully.

— Crezi că este bine? Din câte îmi amintesc nu ţi s-a dat cazul ăsta, îi reaminti Jessica.

— Cine a spus ceva despre caz? Eu voiam doar să fac un tur al casei dar asta include şi biroul, nu?

— L-am încuiat deja, se scuză Lincoln. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit. Am chemat o echipă specializată în electronică să verifice toată casă, să vadă dacă nu au fost instalate microfoane pe undeva. Au verificat şi acel birou pe care apoi l-am încuiat. Nu am cheia.

— Bine lucrat, zise Sully, Munro ştie pentru ce te plăteşte.

Observând că pentru prima oară Sully era puţin încurcat Jessica se oferi:

— Ţi-l deschid eu!

Amândoi bărbaţii o întrebară la unison:

— Ai cheia?

— Nu.

Lincoln lăsă să i se vadă uimirea, iar Sully îşi trecu o mână peste frunte.

— Desigur, am uitat ce persoană specială avem aici cu noi, zise el. Te rog, Lincoln, condu-ne la birou.

Jessica reuşi să descuie uşa în aproape cinci minute. Deci noua jucărie instalată la cererea lui Lincoln nu era tocmai eficientă.

Cu cât stătea mai mult în preajma Jessicăi cu atât Sully se convingea că inocenţa sărutului ei fusese o iluzie. Femeia asta nu avea nimic ingenuu. Imediat ce intrară, Lincoln remarcă:

— N-am observat dacă lipseşte ceva, tocmai de aceea am chemat echipa.

Aruncându-i o privire Jessicăi, Sully realiză că ea nu-i

spusese nimic lui Lincoln despre paginile de calendar care lipseau. Ea ridică din umeri fără a da vreo explicaţie.

— Nu ştie de paginile lipsă, zise Sully când Lincoln închidea un sertar din alt colţ al încăperii.

— Oricum, nu cred că vom găsi ceva.

— Dar ce căutăm de fapt?

— Pe Phil.

Sully zâmbi la gândul că nu va pleca până ce femeia nu-i va răspunde la întrebări. Şi una dintre acestea era desigur ce căutau.

— Continui să crezi că a pătruns cineva aici?

— Biroul lui Phil din Houston este intact. Cel de aici răvăşit.

— Poate Carol se ocupă de cel din Houston.

— Nu, zise Jessica sigură pe ea. Secretarele nu se ocupă de curăţenie, iar din birou nu lipsea decât stăpânul acestuia, restul era la loc.

— Dar nu i-ai spus lui Lincoln despre paginile de calendar.

— Nu aveam de ce s-o fac. De ce să-l necăjesc?

— Mai spune-mi despre Lincoln.

— Se pare că are şi misiunea de a o păzi pe Iris, printre altele.

— Ai încredere în el?

— Atâta cât poţi avea încredere în cineva.

— Dar tu ai încredere în cineva, Jessica? zise Sully prinzând-o de mână.

— Nu, demult timp n-am mai făcut-o.

— În mine ai încredere, Jess?

— Tu eşti ultima persoană din lume în care aş avea încredere.

— Şi totuşi te afli aici!

— Sunt o proastă!

— Poţi fi acuzată de multe dar nu şi de prostie. Ori de câte ori se afla foarte aproape de ea, echilibrul de forţe se

înclina în favoarea ei.

— Biata mea Jessie, trupul tău crede în mine deşi mintea ta refuză s-o facă.

— Şi este asta o problemă?

— Uite ce e, Jessie, hai să mergem din aproape în aproape. Spune-mi de unde ai acea şuviţă albă în păr, pentru început.

— Mi-a apărut instantaneu când te-am văzut prima oară, Sully.

— Ciudat. Carol susţine că o ai de mult timp.

— Ai discutat cu Carol despre mine?

— Mda. Mi-a spus că i-a părut rău că nu te-a recunoscut imediat, pentru că era preocupată de vizita celor din guvern.

— Eu m-am retras din activitate de câţiva ani.

— Aşa spunea şi ea numai că a mai afirmat că n-ai lucrat niciodată pentru Phil.

Capitolul 8

Jessica simţi o transpiraţie rece care-i inundă trupul, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori ajungea la ţinta propusă. Iar atunci ea-şi controla bine emoţiile şi ochea. De data asta se simţea aşa pentru că ea era ţinta.

Sully îi întinsese o nouă capcană şi se juca acum cu ea aşa cum se joacă un leu cu un biet şoarece. Imediat ce se plictisea de el jocul se termina. Iar bietul şoarece tot mai credea că ar putea scăpa în ultimul moment.

Jessica ştia că Sully era încă fascinat de jocul cu ea. Altfel ar fi sărit la gâtul ei imediat după discuţia cu Carol. Ar fi dus-o cu forţa la poliţia din Houston. Aşa că bietul şoricel mai era încă viu. Alegându-şi cu grijă vorbele ea-i spuse:

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus vreodată că am lucrat pentru Munro Security.

— Nu face pe deşteapta cu mine, Jess, nu-ţi merge. Iris a spus că erai pe lista celor mai buni oameni ai lui Phil. Iar tu n-ai negat.

— Cred că n-ai înţeles ce trebuia. Am lucrat pentru Phil, nu pentru Munro Security. Nimeni, nici măcar Carol nu ştie de mica echipă de şoc a lui Phil.

— Poate că ea nu ştie, dar CIA-ul? Ce, eraţi vreo echipă care rezolva treburile murdare ale guvernului? Poate eşti spioană.

— Eu n-aş folosi cuvântul ăsta.

— Sigur că nu. Cine ar recunoaşte asta? Doar vă instruiesc ăia să nu suflaţi nicio vorbă! Iar tu ştii să minţi foarte frumos, eşti chiar convingătoare.

Şi asta nu era un compliment. Jessica îl privea cu braţele încrucişate fără a informa sau confirma ceva.

— Care este specialitatea ta? continuă Sully. Pariez că este ceva legat de pătrunderea în locuri interzise. Ai fost al naibii de rapidă cu sistemul de închidere de la biroul lui Phil, mai ales pentru cineva care s-a retras din activitate.

— Orice idiot poate să deschidă nişte încuietori dar asta nu-l face şi spion.

— Uite ce e Sully. În ultimii doi ani n-am mai lucrat pentru nimeni, nici măcar pentru Phil. Am intrat în toată treaba asta cu dispariţia lui pentru această fetiţă speriată, aşa că înţelegi, Sully? Şi eu pierd vremea pe aici, ca şi tine, de altfel.

Jessica fu foarte incisivă; ştia că dacă l-ar lăsa să aibă ultimul cuvânt ar pierde bătălia. Dar Jessica Daniels nu se dăduse bătută de la treisprezece ani. Aşa că de ce ar fi lucrurile altfel cu Sully?

Nici ea nu ştia de ce, dar nu voia ca Sully s-o considere o laşă.

— Nu eu sunt elementul rău aici! exclamă ea.

— Dacă nu tu atunci cine? întrebă Sully micşorând vizibil distanţa dintre ei. Dacă într-adevăr nu ştii nimic, cred că este inutil să te mai întreb ce cauţi aici?

— Caut şi eu ce caută fiecare, se aventură ea. Un somn bun peste noapte şi şansa de a o lua de la capăt. Dar niciuna din astea nu sunt posibile.

— De ce nu?

— Pentru că uneori nu ţi se mai acordă a doua şansă. Nu te poţi duce înapoi să-ţi reiei viaţa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Tu ce-ai schimba, Jessica? Spune-mi, insistă el, ce-ai schimba?

— Foarte simplu, m-aş schimba pe mine.

— O, ce mare greşeală ai face, Jess! zise Sully prinzând-o în braţe, lucru pe care tânjea de mult să-l mai facă.

— Mă pricep la făcut greşeli.

— Dă-mi un exemplu.

— Faptul că ţi-am răspuns la sărut, asta a fost o mare greşeală.

Sully o sărută din nou. Ea ştia ce va urma, dar faptul că mai fusese sărutată de el n-o pregătise pentru asta. Gura

lui Sully era fierbinte. Sărutul lui o făcu să uite orice altceva. Jessica ştia că nu poate face altceva decât să se predea. Îşi simţi pulsului accelerat rezultatul sărutului şi al trupului lui apropiat de al ei. Prinzându-l cu braţele de gât Jessica se lipi de el.

Sully nu se putea gândi la nimic altceva decât la femeia pe care o săruta, cu care tânjea să facă dragoste. Jessica era pregătită pentru el, dar din nefericire sună telefonul. Îngheţă în braţele lui tocmai când telefonul suna a doua oară.

— Unde naiba este Lincoln? gemu Sully. Nu el trebuie să răspundă?

— Probabil nu este în casă, zise ea cu un glas şovăitor evitându-i privirea. Verifică dispozitivele de închidere.

— Mda, este un tip ocupat. Telefonul suna a patra oară.

— Reşedinţa Munro, zise Jessica într-un târziu. Nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului cu excepţia unei respiraţii greoaie.

— Îmi pare rău că am răspuns eu dar Phil nu este aici. Eu sunt Jessica Daniels, dacă doriţi puteţi lăsa un mesaj.

— Phil este la noi. Ţi se pare un mesaj important?

— Foarte.

— Pe lângă el am mai vrea şi agenda.

— Aţi putea încerca mai târziu, ştiu că sunteţi presaţi de timp, dar merită.

Sully care n-o scăpa din ochi o întrebă:

— Cine e? Poliţia?

— Exact.

Telefonul se închise dar Jessica nu puse receptorul în furcă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul ea spuse:

— Aţi putea încerca mâine la secretara lui. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi întâlni privirea lui Sully.

— Erau chiar răpitorii lui Phil. Mă vor suna diseară imediat ce scap de tine ca să putem vorbi, asta bineînţeles dacă ajung eu la telefon înaintea lui Lincoln.

Jessica se afla într-o stare totală de confuzie. Sullivan Kincaid era un tip periculos, dar ea-l dorea cât mai mult în preajma ei. Ar fi vrut ca telefonul să nu fi sunat iar scena de dragoste dintre ei să se fi consumat. Era cu bărbatul potrivit, dar nu şi la momentul potrivit. Ea ucisese oameni, iar Sullivan Kincaid era poliţai. Nu era o uniune potrivită.

Sully care n-o scăpa din priviri observă cum regretul se instală pe figura ei. Şi el regreta că sunase telefonul.

— Spune, Jessie.

— Ce să spun?

— Că tocmai ai făcut a doua greşeală.

— Nu ţi-ai dat seama şi singur?

— Ba da, dar aş vrea s-o aud din gura ta.

— A fost o greşeală Sully, iar acum poţi pleca.

— Nu ai atâta noroc, Jess. Nu plec până nu stabilim nişte lucruri.

— Totul este aranjat. Poliţia îl caută pe Phil, Iris doarme liniştită, iar Texacon îi va face viaţa mizerabilă lui Carol şi nu mie. Lincoln se află aici pentru a ne proteja. Ce naiba ar mai fi de stabilit?

— Am putea vorbi despre felul în care te-ai abandonat braţelor mele.

— Nu s-a întâmplat nimic, ne-am sărutat doar. Subiectul poate fi închis. Iar acum te rog să pleci.

— Nu înainte de a-mi spune ce căutaţi tu şi cei de la CIA.

Capitolul 9

Jessica îşi trecu o mână prin păr. Pentru prima dată Sully observă că ea avea cearcăne adânci sub ochi. Se vedea că nu dormise toată noaptea iar el abia rezistă tentaţiei de a o strânge la piept.

De-a lungul timpului cunoscuse multe femei, dar faţă de niciuna nu simţise impulsul de a o consola. Cu un oftat prelung, Jessica zise:

— CIA a percheziţionat biroul lui Phil. N-aş putea să jur că ei au fost, dar întrucât Iris i-a sunat... cred că au fost îngrijoraţi.

— De ce?

— Pentru aşa numita agendă neagră a lui Phil, care avea o listă cu personalul din subordinea sa.

— Echipele de spioni vrei să zici? Nu au deja aceste informaţii?

— Nu. Jessica începu să-şi maseze tâmplele. Numai Phil le are. În afară de această agendă nu ne leagă nimic de el. Nici de guvern. Iar noi am ştiut despre ce este vorba. Banii ne erau viraţi dintr-un cont în altul la o bancă suedeză.

— Şi Iris cum te-a găsit?

— Ea a fost la biroul din Houston săptămâna trecută să-şi ia rămas bun de la tatăl ei; acolo a găsit fişierul cu numele meu şi numărul de telefon. Dosarul era deschis pe biroul lui. Nu ştiu de ce dar Phil încearcă mereu să-mi dea alte şi alte misiuni. Iar numărul meu de telefon este uşor de reţinut, ultimele patru cifre sunt identice.

— Am reţinut.

— Nu era cazul s-o faci.

Jessica se întoarse să plece dar îi mai spuse:

— Încuie totul, detective.

— Cred că încuietorile astea n-o sperie nici pe Iris!

Dar oricum, el încuie totul şi o urmă. Privindu-i picioarele lungi Sully îşi spuse că femeia din faţa lui era făcută numai

pentru păcat; mersul ei era incredibil de sexy.

— Acum înţeleg de ce CIA umblă după agenda lui Phil dar nu pricep de ce te interesează şi pe tine. Jessica nu reacţionă violent cum s-ar fi aşteptat el ci strânse doar din pumni.

— Este mai mult decât clar. Sunt probleme de securitate naţională şi altele de genul ăsta. Iar eu sunt o patriotă.

— O patriotă disperată aş zice. Am văzut că ai percheziţionat totul cu mare atenţie, te-ai uitat şi pe sub covoare, după tablouri, chiar şi în coşul de gunoi. Sperai să găseşti agenda!

— Dar tu cine naiba te crezi? Columbo? Mai bine ar fi să-mi pui întrebări dacă tot nu te poţi abţine decât să-mi întinzi peste tot numai capcane. Am obosit de jocul ăsta. Pune toate întrebările pe care vrei să le pui deşi nu ai nicio calitate, şi pleacă.

Sully rămase o clipă descumpănit. Lincoln apăru din senin.

— Este vreo problemă?

— Detectivul tocmai pleca, zise Jessica.

— Atunci o să-l conduc.

— Nu, lasă c-o fac eu.

Jessica voia să-şi recapete pistolul şi să scape de întrebările lui Sully.

Porniră împreună, iar Sully o întrebă:

— Cât ştie Lincoln?

— Ce i-a spus Iris. Sunt o prietenă a familiei pe care el n-a avut ocazia s-o cunoască. Următoarea întrebare.

— Ţi-am văzut teama când ai constatat că alţii au percheziţionat înaintea ta biroul lui Phil. De ce te temi? Doar lucrezi pentru ei! Ce se întâmplă dacă numele tău figurează în agendă?

Jessica nu răspunse imediat. Întrebarea lui era un alt mod de a afla de ce voia ea agenda lui Phil.

— Vreau agenda pentru că m-am retras din activitate şi

nu vreau să fiu reactivată.

— Poţi să refuzi.

— Ai încercat vreodată să refuzi guvernul?

— Nu pot afirma c-am făcut-o.

Jessica îşi strânse părul într-o coadă, apoi oftă adânc.

— Ăştia ştiu cum să te facă să nu spui nu. Nu vreau să mai intru iarăşi în jocurile lor. Am reuşit odată să scap.

— Şi nu ţi-a fost uşor?

— Să pleci din echipa lui Phil? Nici vorbă!

— Cum te-a lăsat Phil să pleci? o întrebă Sully.

— Las-o moartă, Sully! Asta nu are nicio legătură cu dispariţia lui. Altă întrebare.

— Tu vrei agenda. Ei o vor; cine altcineva o mai vrea?

— Cred că oricine care a aflat că Phil este dispărut. Oricine găseşte fişierele poate controla echipa. Codurile noastre sunt acolo. Munca se desfăşura cam aşa: primeai un telefon, Phil îţi dădea codul şi primeai toate informaţiile. După ce executai misiunea îl sunai, îi dădeai codul şi îi spuneai cum ai rezolvat.

— Nu este cam simplist să lucreze cu această agendă?

— Câte numere de telefon poţi memora, Sully? Ea îl întrerupse chiar când voia să-i pună următoarea întrebare: oamenii se mută, unii sunt ucişi şi trebuie înlocuiţi. Iar Phil era supravegheat permanent de securitate!

— Şi totuşi cineva i-a percheziţionat biroul! Cine crezi că poate fi?

— Nu ştiu. Acum pune-mi ultima întrebare.

— Nu mai am nicio întrebare, Jess, ştiu numai că lui Harlan o să-i placă la nebunie intriga asta de Hollywood; un milionar dat dispărut, fiica lui cu plete blonde care dă în cărţi, o agendă cu coduri, CIA, Mata Hari.

— Vrei s-o transformi într-o poveste pe care să i-o citeşti lui Harlan la culcare?

— Nu, o să-l sun pe Peter să aflu dacă investigatorii l-au vizitat astăzi. Iar dacă ei au preluat cazul noi nu mai avem

ce face.

Camera lui Iris arăta diferit noaptea. Culorile curcubeului se transformau în umbre cenuşii, nu exista nici măcar o lampă de veghe, dar pe Jessica n-o mira asta.

Privind-o cum doarme liniştit, Jessica se lăsă purtată de amintiri. Iris avea o figură foarte liniştită. Privind-o, se întrebă dacă procedase bine, poate ar fi trebuit să lase totul în seama poliţiei sau a CIA-ului care să-l găsească pe Phil înainte de a fi omorât. Nu, îşi spuse ea apoi, luase deja o decizie. Ea şi Iris nu aveau nevoie de tot felul de eroi de tinichea care să facă carieră din dispariţia lui Phil. Ele aveau nevoie de agenda lui. Iar Iris spusese că nu văzuse acea agendă în biroul lui.

Jessica se culcă în patul alăturat celui în care dormea Iris, dar apoi se mai sculă odată vrând să acopere fetiţa care dormea în poziţia fetusului. Dar atunci se opri şi se întrebă dacă pe ea o acoperise cineva vreodată. Îşi aminti o mulţime de dădace apoi pe ea discutând noaptea târziu cu Jenny. Ele dormeau întotdeauna în aceeaşi cameră, deşi casa lor avea destule încăperi. Îşi aminti de câte ori îşi îngropau faţa în pernă pentru a-şi înăbuşi râsetele.

Şi ca din senin lacrimile o podidiră la amintirea lui Jenny care nu mai era. Cu o mână şovăitoare, îndepărtă o buclă de pe fruntea lui Iris. Somn uşor, fetiţo!

— Jessie?

Pentru o secundă amintirea trecutului reveni în forţă.

— Ce este Jenny?

— Nu-mi place întunericul. Surorile se îmbrăţişaseră pe marginea patului acela care nu avea decât o saltea murdară. Jessie care era mai mare decât Jenny cu trei minute, se sprijini apoi cu spatele de perete.

— Urăsc întunericul. Crezi că ne vor înfometa?

— Nu, ştiu că nu vor primi banii de la tata dacă ne fac rău. Iar dacă nu ne dau mâncare este ca şi cum ne-ar face rău. De fapt, de ce ar face-o! Nu vor decât bani! Jessie,

crezi că tata le va da banii repede?

— Da, sunt sigură.

— Jessie? zise Iris din nou. Te simţi bine? Ai veşti despre tata?

— Nu, fetiţo şi nici n-am vrut să te trezesc, zise Jessica ştergându-şi lacrimile.

— Dormi aici cu mine?

— Da, Iris aici dorm.

— Nu-mi place să fiu singură noaptea.

— Abia am scăpat de detectivul ăla imposibil care mi-a distrus aura.

— El te-a întristat aşa? Mie-mi place tipul, zise fata.

— Mie nu-mi place, mă scoate din sărite!

— Atunci cine te întristează?

— Cine ţi-a spus că sunt tristă?

— Ai plâns, se simte după cum îţi tremură vocea!

— Bine, să zicem c-am plâns puţin, mi-am amintit de sora mea care a murit când era cu puţin mai mare decât tine. Îmi aminteşti de ea uneori. Iar tatăl tău îmi vorbea tot timpul de tine, îmi spunea că eşti isteaţă, frumoasă, curajoasă.

— Chiar mă crede frumoasă?

— Nu, te consideră chiar extraordinar de frumoasă! Era foarte mândru de tine, spunea că trebuie să plătească mai mulţi ca Lincoln ca să ţină băieţii departe de tine!

— Crezi c-o să-l mai văd vreodată, Jessica? întrebarea venită din senin o luă pe nepregătite şi nu ştiu cum să răspundă. Nu era cazul să-i împărtăşească feţei ce credea despre zilele lui Phil, care erau numărate. Atâta timp cât nu se găsea agenda lui, îl lăsau să trăiască, dar era numai o chestiune de timp până o găsea cineva. Iar atunci viaţa lui Phil depindea de cine găsea această agendă. Oricum, odată ce răpitorii puneau mâna pe agendă nu voiau ca Phil să le strice planurile. Iar dacă nu se va găsi agenda după o vreme îl vor ucide văzând că nu le serveşte la nimic. Jessica

îi răspunse cu propria-i întrebare:

— Iris, dacă-l aduc pe tatăl tău înapoi, mă sprijini întru totul? Fără să spui nimic poliţiei?

— Nici lui Sully?

— Cu atât mai mult trebuie să ne ferim de el.

— De ce?

— Pentru că asta nu înseamnă să pedepsim pe cineva sau să găsim dovezi, nu vrem decât să-l recuperăm pe tatăl tău şi n-o pot face dacă am mâinile legate din cauza poliţiei. Nu vreau să respect regulile impuse de ei.

— Şi Sully te-ar obliga?

— Da, el nu are de ales. El trebuie să joace cinstit. Nu-i poate ucide pe răpitori până nu facem schimbul cu tatăl tău.

— Ce se întâmplă dacă facem cum spui tu? zise Iris.

— Aşteptăm telefonul lor, ne spun ce vor iar eu aleg momentul în care se poate face schimbul.

— Şi dacă-i spunem lui Sully?

— În cazul acesta eu nu voi putea participa când se face schimbul.

— Nu, Jessica, tu trebuie să fii acolo, nu ştiu prea bine pentru ce, dar eu am încredere în tine.

— Iris, eu nu-ţi pot garanta nimic. Voi face tot ce-mi stă în putinţă, dar nu sunt Dumnezeu.

— Dacă ştiu că te ocupi tu de problemă am toată încrederea. Iris coborî din pat. Iar acum trebuie să mă spăl pe dinţi şi pe faţă, am uitat s-o fac înainte de culcare.

Capitolul 10

Bine aţi venit la plaja din Jericho!

Sully descuie uşa exterioară a casei sale de pe plajă, apoi pe cea de lemn, din interior. Aceasta casă nu era nici pe departe ca aceea a lui Munro. Se afla într-o zonă în care veneau doar turiştii fără posibilităţi materiale.

Dar Sully nu-şi putea imagina că ar trăi altundeva. Îl atrăgea solitudinea plajei. Îşi trecu o mână prin păr şi şi aruncă cheile pe o măsuţă aflată la intrare. Se prăbuşi într-un scaun aşteptând să-şi mai revină un pic. Această Jessica Daniels putea schimba viaţa oricărui bărbat. Fără a face mare efort femeia asta îi concentrase toate simţurile în trei direcţii diferite: femeia în sine, cazul şi trupul ei. Închizând ochii Sully îşi spuse că o femeie n-ar trebui să poată minţi cu o gură care ştia să sărute atât de minunat. Jessica era periculoasă pentru un bărbat ca el care nu voia să-şi complice viaţa. Când o privea, emoţiile înfloreau în pieptul lui şi îi provoca sentimente pe care alte femei nu i le treziseră. Era o periculoasă pentru că nu era femeia pe lângă care să treci indiferent.

Dar Sully încercă să revină la realitate, avea multe de făcut; nu putea să stea să viseze la ea, lumea reală nu aştepta. Încercă să-şi ia o bere din frigider dar înainte dădu drumul la robot. Era un mesaj de la Peter.

— Ştii ce, Sully? Ai avut iar presentimente? CIA a dat buzna în biroul lui Munro şi a închis totul din motive de „securitate naţională”. Au cerut să cooperăm. Nimeni însă nu are voie să mişte un deget fără ştirea lor. Şi mai ales fără presă. Aşa că păzeşte-ţi spatele, Sully, vor veni după tine. Dacă nu cumva au şi făcut-o şi tu nu te-ai prins.

Sully nu-şi făcu probleme; era scos din joc şi nu transmisese nimănui ceea ce ştia. Dar de ce simţea nevoia să facă ceva? Apăsă din nou pe butonul robotului.

— Poate că sunt deja acolo şi tu nu te-ai prins. Sully îşi

verifică ceasul.

Peter, uneori ai dreptate, zise el. Ridică receptorul şi sună la agenţia de care aparţinea pentru a obţine o confirmare. Nimeni nu auzise nimic nou despre cazul Munro, în afară de Harlan. Şi nu aveau de gând să facă vreo vizită oficială la Jericho pentru că cercetaseră deja tot ce se putea cerceta. Şi ei voiau tot agenda lui Phil. Nu le păsa de felul în care puteau s-o obţină cu Phil viu sau mort. După ce ceru numărul de mobil al lui Munro, Sully închise. Nu avea decât elemente de conjunctură sau bănuieli, nimic concret dincolo de dispariţia lui Phil şi investigaţiile făcute de CIA. Restul informaţiilor veneau de la Jessie. Probabil majoritatea erau minciuni, jumătăţi de adevăr. De ce ar fi crezut-o?

Pentru că ea nu avea ce să piardă.

Pe de altă parte agenţia avea o miză în joc şi era dispusă să sacrifice vreo câteva capete, dacă asta i-ar fi dus la ce voiau ei. Probabil citiseră deja rapoartele despre incidentele de la Houston.

Jessica tresări auzind sunetul telefonului. Se duse repede să răspundă dorindu-şi ca Lincoln să nu fi auzit sunetul.

— Reşedinţa Munro, zise ea repede, vorbiţi cu Jessica Daniels.

— Ai ceea ce ne trebuie? auzi o voce.

— Nu fac nicio înţelegere dacă nu aud vocea lui Phil. După o secundă ea auzi glasul lui Phil care răspunse neliniştit, cu glas sticlos". Spune-i lui Iris să uite totul. Înţelegi? Nu vreau să-şi amintească nimic. Dă-i drumul, nu…

Vocea lui nu se mai auzi, probabil fusese lovit în momentul acela.

Bietul şi bunul meu Phil, îşi spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Dar acum ea trebuia să strângă cioburile emoţiilor şi să le ignore. Până când auzi din nou prima voce care i se adresase, ea puse rapid la punct detaliile răscumpărării; doi

bărbaţi şi Phil se vor întâlni cu ea, iar ea le va duce prima pagină din agendă în semn de bună credinţă. Iar când Phil se va afla în maşina ei, va preda cheia locului în care se afla agenda.

Ei fuseseră de acord. Nu conta că nu-şi vor respecta înţelegerea, nici ea nu avea de gând s-o facă. De fapt, se gândi ea, în afacerea asta ei erau cei mai onorabili, cel puţin ei aveau ceea ce tranzacţionau, pe Phil, pe când ea…

După ce se închise telefonul, Jessica simţi nevoia să facă ceva, să-l arunce de perete sau să-l sune pe Sully… dar nu făcu niciuna nici alta pentru că nu mai era singură în încăpere. Iris se întorsese.

— Nu ştiu ce se întâmplă, nu-l găsesc pe Lincoln. Nu răspunde nici la interfon.

Lincoln trebuia să se întoarcă în casă de acum. Era aproape unsprezece. Unde naiba eşti, Lincoln? în momentul acela auzi scara scârţâind. Le cuprinse teama. Jessica îi spuse în şoaptă fetiţei arătând spre telefon.

— Apasă pe butonul de alarmă şi spune că avem un hoţ în casă. Apoi ascunde-te sub pat. Iris încuviinţă din cap. Jessica scoase pistolul şi se duse spre uşă fără a face zgomot. Apoi se pregăti să tragă piedica, dar nu se mai obosi s-o facă. Sully n-ar fi reacţionat la un glonte de calibru atât de mic.

Sully se decise să plece spre reşedinţa Munro; se temea prea mult pentru viaţa Jessicăi şi a fetiţei. Luă un Remington 870 şi porni spre Jericho, reşedinţa Munro. Reuşi să nu stea prea mult la niciun stop, iar când ajunse în faţa reşedinţei lui Phil Munro văzu poarta deschisă şi o maşină de poliţie care bloca intrarea. O alta se afla undeva pe alee, iar zece sau cincisprezece poliţai se învârteau prin preajmă. Opri maşina şi scoase insigna pe care i-o întinse celui de la poartă. Acesta îşi ceru scuze pentru a nu-l fi recunoscut şi-i spuse că Epson conducea toate operaţiunile. Pe alee se afla

un corp pe o targă. Sully se opri şi ridică încet pătura cu care era acoperit. Era Lincoln.

— Le-am spus să nu te sune, Kincaid, zise Nick Epson. Ăstuia i-au tăiat gâtul.

— Am văzut, zise Sully.

Epson era o matahală de om care însă nu prea dădea dovadă că ar fi avut şi creier. Îi plăcea să închidă cazurile foarte repede.

— Mai avem altul în interior, îl informă el pe Sully. Lui Sully i se opri inima.

— Cine e?

— Un bărbat neidentificat.

— Fata şi femeia?

— Sunt speriate, dar atâta tot.

— Jessie? strigă Sully.

— Aici, îi răspunse femeia, iar când se întoarse şi o văzu, Sully înţelese că nu Lincoln fusese cel care-l omorâse pe celălalt bărbat. Lincoln nu apucase să vadă nimic, murise ca un pui. Dar ea îl omorâse fără să şovăie pe intrus. Fără remuşcări, fără să se citească nimic în ochii ei. Era femeia puternică, stăpână pe ea, pe care o văzuse el atunci în prima zi, care nu avea nevoie să fie protejată. Iar inocenţa pe care i se păruse lui c-o vede în ochii ei fusese o minciună. Sully se lăsase prins în mrejele unei femei pe care abia o cunoştea.

Iris apăru şi ea adusă de vocea lui Sully. El continua s-o privească pe Jessica neştiind ce era mai bine să facă.

Ştiu de ce ai făcut-o, Jessie. Dar fapta rămâne faptă, ai omorât un om. Acum ce naiba fac cu tine?

Jessica îl privea dorindu-şi ca el să fi venit pentru că simţise nevoia să-i ia apărarea. Dar apoi îşi spuse că el rămânea un detectiv indiferent ce s-ar fi întâmplat. Evident era unul foarte bun.

Ce vei face acum, Sully?

Se priviră fără un cuvânt apoi Sully se întoarse şi plecă,

iar ea se ţinu după el. Trebuia să ştie ce vrea să facă.

Sully începu seria de întrebări, iar întrucât Iris stătuse ascunsă sub pat şi nu exista niciun alt martor… nimeni n-o văzuse pe Jessica strecurându-se spre locul în care se afla Lincoln, punându-i acestuia pistolul în mână. Nimeni n-o văzuse când îşi reîncărcase propriul ei pistol. Toate astea îl făceau pe Lincoln autorul omuciderii. Apoi, Jessica se spălase pe mâini, îşi schimbase hainele până la sosirea poliţiei. Iris era prevenită să nu spună nimic. Iar Sully nici el nu părea dispus s-o facă. Tot ce aveau să-şi spună trebuia făcut între patru ochi. Ochii lui îi promiteau asta de fiecare dată când îi întâlnea privirea. El părea mulţumit că alt poliţai numit Epson se ocupa de totul. Când fură ridicate corpurile şi poliţia se pregăti de plecare, ea nu simţi că ar fi trecut criza. Dar tocmai atunci Epson se îndreptă spre ea:

— Cred că ar trebui să plecaţi de aici cu fetiţa. Vă duc la un hotel, iar mâine dimineaţă trimit pe cineva să vă aducă pentru declaraţiile oficiale.

— Mulţumesc, aşa este probabil cel mai bine. După ce împachetă câte ceva pentru ea şi Iris, Jessica coborî în holul de la intrare unde îl întâlni pe Sully.

— Unde este ofiţerul Epson?

— Şi-a încheiat misiunea.

— Dar a promis că ne duce la un hotel.

— Ai ceva împotrivă dacă vă duc eu?

— Şi unde o să ne duci? îl întrebă Jessica.

— Acasă la mine; nu este tocmai Ritz dar veţi putea dormi liniştite acolo.

— De ce nu la hotel?

— Pentru că vă vreau în preajmă, ţi se pare ciudat?

— Eşti sigur? Fu atâta disperare şi dorinţă în întrebarea ei încât Sully se întrebă dacă Jessica fusese conştientă de felul în care sunase glasul ei.

— Sunt foarte sigur de două lucruri, îi răspunse Sully.

Unul că sunt un prost şi doi că te doresc.

Din senin se porni o ploaie cumplită. Sully puse ştergătoarele în funcţiune întrebându-se de ce nu tot ce avea el pentru Jessica se putea şterge la fel de uşor ca picăturile de pe parbriz. Nu, nu era aşa, simţise asta de cum o văzuse. Iar acum avea să înrăutăţească lucrurile aducând-o în casa lui.

Când ajunseră acasă la Sully erau uzi. El le duse lucrurile în camera de oaspeţi, apoi le spuse:

— Mă duc să fac o cafea.

În traducere asta însemna: schimbaţi-vă cu haine uscate, culc-o pe Iris, apoi va începe totul. Bău o bere stând în întuneric şi aşteptând-o. Când în cele din urmă apăru, Jessica era îmbrăcată într-un tricou larg şi pantaloni colant, dar cu picioarele goale.

— Pot să aprind lumina?

— Aşază-te pe sofaua din spatele tău.

— Nu-mi place să stau în întuneric, recunoscu ea în cele din urmă. Iar în camera de oaspeţi este un singur pat.

— Ştiu, tu poţi folosi camera mea, iar eu o să dorm aici.

Capitolul 11

— Sully, îţi mulţumesc, zise Jessica aşteptând momentul pentru a începe discuţia.

— Mulţumesc? Asta este tot ce-mi poţi spune? Ai idee cât m-a costat să văd că Epson ţi-a crezut minciunile? Să ridic din umeri când el a afirmat că nu mai este necesară proba balistică? Ai omorât un om, Jessie, indiferent cât de întemeiate ţi-au fost motivele iar eu te-am ajutat să scapi. Şi asta îmi spui tu pentru tot ajutorul? Mulţumesc?

Sully împinse ceaşca de cafea de pe masă, se ridică şi o trase şi pe ea.

— Acum vrei sau nu, trebuie să-mi spui tot adevărul. Crezi că o poţi face?

— Nu.

Era cel mai rău răspuns, dar era în acelaşi timp adevărul.

Jessica nu mai voia să fie singură. Era pentru prima oară când simţea asta. Iar pentru un moment îşi dorea să se simtă iubită de cineva. Avea nevoie de el, de puterea lui, ceva de care să se agaţe în întuneric. Asta înainte de ivirea zorilor, înainte de a cădea în capcana pe care şi-o întinsese singură. Îşi sprijini palmele de pieptul lui Sully.

— Asta nu schimbă lucrurile cu nimic, îi spuse el încercând să se ţină deoparte.

Ba schimbă, le schimbă chiar total.

Jessica nu spuse nimic aşteptând ca el să dea semne că începe să piardă bătălia pe care ea o pierduse deja. Dar Sully se dovedi mai puternic decât ea.

— De ce n-o faci pur şi simplu, Sully? Ar fi mai bine pentru amândoi.

Nici nu-şi termină spusele că se simţi prinsă în braţe şi sărutată. Asta era ce dorea ea, ceva care s-o facă să-i dispară senzaţia de singurătate, să se simtă vie, plină de viaţă.

Dar asta nu era de ajuns. Jessie dorea ca între ei să se

petreacă totul. Când încercă să-i descheie nasturii cămăşii Sully îi prinse mâna.

— Chiar aşa de simplu crezi că va fi, Jessie? Va trebui să joci conform regulilor mele, o să-ţi spun eu ce vreau şi mai ales când vreau. Iar acum scoate-ţi tricoul!

— Dar Iris?

— Doarme dusă, scoateţi tricoul, nu-mi spune că eşti ruşinoasă.

Jessica se dezbrăcă încet cu gesturi lente şi aruncă tricoul pe canapea. Sully îşi spuse că era aproape perfectă pentru cel căruia îi plăceau femeile cu forme rotunde.

— Îţi lipseşte pistolul, Jess, şopti el. Iar acum scoate şi sutienul.

Primul sărut fu tandru, abia îşi atinseră buzele. Jessica gemu de plăcere. Când Sully o prinse de bărbie pe care i-o ridică încet spre el, ea avea ochii închişi şi dintr-odată simţi că lucrurile îi scăpaseră de sub control. Jessie nu juca un joc. Şi nicio partidă de sex nu era ce se petrecea între ei. Era ceva real şi Sully simţi o bucată din inimă trimiţându-i semnale ciudate iar pământul începu să-i fugă de sub picioare.

Jessica nu voia să-şi piardă controlul şi să se lipească tot mai strâns de trupul lui. Nu voia toate astea. Nu voia ca tot ce se petrecea între ei să fie real. Ea reacţionă ca sub o forţă magică în braţele lui, era moale, se abandonă în totalitate. Sully asta voia; o trase spre pat. Ochii ei erau larg deschişi acum iar ea se deschise pentru el cu respiraţia întretăiată.

Făcură dragoste iar apoi Sully îi cercetă ochii pentru a vedea în ei urme de regret. Dar nu putea spune dacă Jessica regreta sau nu, pentru că ea închisese ochii din nou.

— Priveşte-mă Jessie, îi ceru el.

Femeia îşi deschise ochii încet şi el nu citi în ei nici regret nici teamă. Numai pasiune şi încredere.

Dar realitatea îl chema pe Sully şi el făcu un efort pentru

a se supune chemării. Dacă nu se distanţa de ea ar fi făcut din nou dragoste. O privi şi trupul ei îl făcu să-şi piardă din nou controlul, s-o dorească din nou. Nu putea nega că Jessie i se dăruise într-un fel care-i era străin. Realiză că această femeie nu-i putuse încredinţa adevărul aşa că-i încredinţase altceva, pe sine. Iar el nu merita asta. Jessie trebuia să se păstreze pentru un bărbat care ştia să-i ofere dragoste.

Fără un cuvânt Sully ieşi din încăpere. Nu mai suporta să se uite la ceva ce nu-i va aparţine niciodată. El se confruntase zilnic cu cele mai dure realităţi ale vieţii. Sufletul lui ştia să facă faţă durităţilor cu care lupta zi de zi. Era un individ rău până în măduva oaselor, iar ea merita un bărbat bun. Fiecare femeie avea acest drept.

Jessica înţelese că Sully era din nou furios. Ea făcuse un gest greu de iertat: îl tentase pe Sullivan Kincaid făcându-l să-şi piardă controlul. Aşteptase ceva real de la el şi obţinuse. Iar acum nu avea decât să păstreze acest ceva.

Îmbrăcă tricoul şi-şi trase pătura până la gât. Sully. Fiecare părticică din trupul ei îşi amintea atingerea lui, felul în care îl simţise. Iar în acel moment ea se simţise importantă şi sigură pe ea aşa cum nu se mai simţise de mult.

Faptul că făcuseră dragoste schimbase totul dar nu rezolvase nimic. Exista încă un copil care trebuia protejat, al cărui tată trebuia salvat, şi multe minciuni care să fie spuse. Şi când totul va trece iar ea va mai fi în viaţă va trebui să-i spună adevărul.

Sullivan Kincaid poate că va uita minciunile, faptul că ea împuşcase un om, dar nu va uita niciodată trecutul.

Sully nu prea ştia să ierte. Nu se ierta nici pe sine, nici pe cei din jur. Ştiind asta Jessica ieşi din încăpere să se confrunte cu bărbatul cu care făcuse dragoste. Îl găsi cu privirile aţintite asupra plajei, asupra valurilor care se retrăgeau lăsând dâre mici pe nisip. Îi aminteau de felul în

care Jessie trecuse peste el şi sentimentele lui ca o maree, lăsând în urmă amintiri ce nu se vor putea uita. Aproape o ura pentru asta.

Primele lui vorbe fură dure, dar lui nu-i mai păsa. O doză de realitate nu face rău nimănui pe când deziluzia poate ucide. Se întâmplase asta cu mama lui. Jessie purta cămaşa lui cu mânecile ridicate care-i ajungea până la coapse. Părul îi era răvăşit. A arăta exact ca o femeie care abia făcuse dragoste şi asta îl înfurie şi mai tare, amintindu-i că fusese manipulat.

— Eşti o ţintă nemaipomenită aşa îmbrăcată în cămaşa mea, zise Sully.

— Nu contează, casa unui poliţai este ultimul loc unde aş fi căutată.

— De ce?

— Cei din breaslă tind să evite legea.

— Da, am uitat că eşti spioană şi nu vreo inocentă, zise pe un ton sarcastic. Te rog să mă scuzi dacă sunt puţin cam distrat, nu-mi amintesc să fi fost vreodată primul în viaţa unei femei. Nu crezi că ar fi trebuit să ştiu?

— Nu crezi că asta mi-ar fi stricat imaginea?

— La naiba, Jessie, nici măcar nu te-am protejat.

— Nu-ţi face probleme, nu vei avea complicaţii de niciun fel, am făcut sex, nimic mai mult.

— Dar de ce m-ai ales pe mine, Jess?

Capitolul 12

Jessica fu cuprinsă de revoltă. Cu toate astea nu putea să-i explice de ce fusese tentată să facă dragoste cu el. Atracţia fizică era doar o parte din răspuns. Şi cea mai uşoară. Sully avea un trup minunat, ochi albaştri şi o voce uşor răguşită. Dar bărbaţii prezentabili se găseau peste tot. Niciunul din ei nu reuşise însă s-o pună pe jar aşa cum făcea el cu un singur cuvânt. Iar celorlalţi nu le dăduse nici măcar şansa de a se apropia de ea. Pe de altă parte Sully nici nu aşteptase invitaţie. Nici nu se căutase să-i dărâme barierele ci trecuse peste ele, refuzând să creadă că erau pentru el. Aceste bariere erau pentru muritorii de rând nu pentru Sullivan Kincaid.

Sully o alesese aşa cum şi ea îl preferase pe el. Intuiţia îi ajutase să-şi recunoască fiecare sufletul pereche. Yin şi Yang.

Iar ea se simţea ca oceanul care nu putea să reziste atracţiei lunii.

Dar era târziu, era ora trei dimineaţa, Jessica era foarte obosită. Era prea devreme şi prea târziu pentru jocuri de cuvinte cu Sully.

— Cred că CIA îşi închipuie că tu ai agenda neagră a lui Phil.

— Nu ştiu, poate.

— De asta au venit după tine. Dar de ce cred acum că o ai? De ce nu te-au căutat cu o zi înainte?

— Pentru că atunci mai aveau de percheziţionat câteva locuri! Cred că n-au găsit nimic după ce au lins documentele din biroul lui Phil.

— CIA a oprit investigaţiile, o informă Sully aşteptându-se la o reacţie din partea ei. S-ar părea că nu vor ca Phil sau agenda lui să fie găsiţi prea curând.

— Mda, procedura standard. Oricum, vor continua cercetările.

Poate că Lincoln verificase dacă s-au pus microfoane şi nu găsise nimic, dar un microfon parabolic avea capacitatea de a intercepta partea ei de conversaţie din discuţia cu răpitorii. Desigur din cauza asta încercaseră s-o omoare cu o seară înainte! Compania ascultase partea ei de dialog şi voiseră s-o oprească să nu mai aranjeze nimic legat de agendă. Agenda pe care ea nu o avea. Ce-ai făcut, Jessica?

Mintea ei începu să gândească repede la posibilităţile pe care le avea. Planul A fusese un dezastru aşa că trebuia să treacă la B. Era oarecum convinsă că exista şi un plan B. Câţi vor trimite să facă schimbul? Probabil unul dar foarte bun. Singurul ei avantaj era că nimeni nu ştia că ea, Jessica Daniels, era Gemini, unul dintre băieţii răi ai lui Phil.

Poate că răpitorii vor trimite doi şi nu unul.

— Jessie? se auzi vocea lui Sully, ce te frământă? Nu avea de ales. Îi promisese lui Iris că-i va aduce tatăl înapoi. Iar ea va muri dacă nu va reuşi s-o facă.

— Cred că am făcut nişte calcule greşite.

— Despre ce vorbeşti, Jess?

— Sunt foarte obosită, Sully. N-am putere să discut acum.

— Oricum, lucrurile merg spre bine.

— Nu este aşa, Sully. Nu vom putea afirma asta până când nu decizi ce vei face… cu mine. Nimic nu este ce pare a fi. Barca se clatină şi nu-mi place asta.

— Pe mine mă amuză. Eu sunt cel care reprezintă legea aici.

— Dar nu eşti poliţai. Eşti şi judecător şi jurat, Sully. Tu ştii să deosebeşti binele de rău. Din păcate unii oameni întruchipează atât binele cât şi răul.

— Văd că eşti bine informată în privinţa firii omeneşti.

— Am avut experienţe foarte rele de mică, poate de când eram de vârsta lui Iris, de asta am decis s-o ajut.

Când auzi acel strigăt, Jessica sări în picioare, încercând să se orienteze. Realiză imediat că nu se afla în Utopia ci în

Jericho, casa lui Sully. Atunci auzi din nou un geamăt înăbuşit. Iris. Dădu repede cuvertura la o parte, lovi uşa cu piciorul şi intră în camera de zi care era goală. Ajunse în încăperea în care culcase fetiţa.

— Iris! strigă ea.

— Ce este, Jess? îl auzi pe Sully care o prinse în braţe.

— Sully, am auzit nişte ţipete iar Iris lipseşte din cameră.

— Stai liniştită, fata este la plajă, cred că ai auzit ţipătul pescăruşului.

— Pescăruş?

— Da, unul mai nebun, care şi-a făcut cuib sub casă. Strigătul lui pare neobişnuit când îl auzi prima oară.

Jessica luă cana cu cafea din mâna lui Sully şi după câteva guri zdravene începu să se gândească la ce i s-ar putea întâmpla lui Iris.

Jessica, fetiţo, acum îmi este clar: tot ce faci tu este pentru Iris. Numai pentru ea te afli tu aici. De ce nu-mi spui adevărul? Acest copil este un fel de misiune pentru tine.

— Te-ai ataşat cam mult de fata asta, constată el. Ai ucis un om pentru ea. Jessie, astăzi va trebui să mergeţi amândouă să semnaţi declaraţiile. Crezi că o poţi face?

— Cred că fata asta a trecut prin tot ce este mai rău în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Eu voi da un telefon la Utopia şi cred că voi lipsi vreo câteva ore, aşa că vă veţi descurca singure.

— Desigur, vrei să ştii dacă vom mai fi aici când te vei întoarce!

Şi într-adevăr lui Sully îi trebuiră câteva ore să sune la Utopia şi să-l convingă pe şeful poliţiei să-i dea detalii despre Jessica Daniels. Sully menţionă dispariţia lui Munro pe care o legă de Jessica considerând-o chiar suspectă. Femeia ascundea ceva, asta era şi părerea şefului poliţiei. Acesta îi spuse lui Sully că Jessica plătise cu bani gheaţă pământul pe care-l cumpărase deşi ea nu avea o sursă de venituri declarată. Era o persoană despre care nimeni nu

ştia mare lucru, fără prieteni, fără vicii. De la o bancă din New York îi sosea lunar o sumă considerabilă. Dar omul n-o credea implicată în răpirea lui Phil.

— Cu toate astea, îi spuse el, femeia şi-a schimbat numele din Dannemora în Daniels. În afară de asta ce ţi-aş mai putea spune despre ea?

— O, exclamă Sully amintindu-şi numele dintr-odată. Acum vreo cincisprezece ani, au fost răpite două surori gemene din Texas, care purtau numele ăsta.

Sully se cutremură. Asta era deci secretul lui Jess.

— Câţi ani avea fata pe atunci?

— Vreo treisprezece.

Jessica avusese vârsta lui Iris pe atunci.

— Ai spus cumva surori?

— Da, gemene, Jessie şi Jenny. Blestematul lor tată a refuzat să plătească răscumpărarea, deşi avea mai mulţi bani ca Midas, pretinzând ca FBI-ul să-şi facă datoria. Îţi poţi imagina? Au ucis-o pe Jenny pentru ca să-i forţeze mâna lui Dannemora. Iar Jessie n-a mai aşteptat ca tatăl ei s-o salveze.

Du-te naibii, Sully, îi spusese ea, n-am nevoie de ajutorul tău, al nimănui.

— Ce s-a întâmplat? insistă Sully.

— L-a omorât pe unul din ei. L-a înjunghiat şi a fugit. A avut curaj, nu glumă, copila aia. Răpitorii au ţinut fetele într-un subsol timp de două săptămâni, fără pic de lumină unde Jessie a mai stat câteva zile după ce i-au ucis sora.

Nu-mi place întunericul.

Imaginea Jessicăi, singură şi speriată, îi apăru în faţa ochilor. El îşi aminti cum o lăsase singură după ce făcuseră dragoste, iar ea nu-i ceruse să stea. Jessie n-ar face asta niciodată.

Sully simţi fiori pe şira spinării. Ea nu avea nevoie de sprijinul sau ajutorul lui în găsirea lui Phil. Îşi aminti şi telefonul acela ciudat primit de la Texacon.

Nu avu linişte până când nu o prinse de mână şi nu auzi râsetul destins al lui Iris.

— Nu mai este copilul acela îngândurat pe care l-am lăsat dimineaţă! Ce s-a întâmplat?

— S-a întâlnit cu alţi copii pe plajă şi s-au împrietenit. Lor nu le trebuie mult. I-am cunoscut şi eu pe copii, am vorbit cu mama lor, mi-a plăcut şi am convenit să avem grijă de ei cu rândul.

— Dar tu ce-ai făcut când ai simţit nevoia să fii normală o vreme? Uitai că eşti Jessie Dannemora?

Capitolul 13

Jessica se încordă ca un arc. Sully începuse să-i descopere secretele, pe care le evidenţia ca pe nişte trofee. Iar pentru ultimul, făcuse probabil multe cercetări. Doar dacă nu... involuntar privi spre locul în care se afla Iris.

— Iris nu mi-a spus nimic, o asigură Sully. Dar ştie toate astea?

— Nu ştie decât numele. Numai după ce am început să lucrez pentru Phil mi-am schimbat numele.

— Numai pentru asta l-ai schimbat? Dumnezeule, ea nu putea suporta mila lui

Sully, prefera mânia lui. Ea nu merita milă. Ea era în viaţă iar Jenny murise.

— Sully, toate au trecut, iar eu nu mai sunt acea fetiţă...

— Da, ştiu dar este trecutul tău. De asta te-ai şi urcat imediat în avion când ai primit telefonul lui Iris. De aceea nu suporţi întunericul. Ai fi putut să-ţi reiei numele când te-ai retras dar n-ai făcut-o, Jess. De ce?

— Ei bine, acum ştii numele meu adevărat. Cu ce schimbă asta lucrurile? Ce vrei să ştii de fapt, Sully? Versiunea mea? Cea a poliţiei? Versiunea tatălui meu? Dar nu ştiu de ce te interesează asta tocmai acum?

— Jessica, am vrut să deschid această discuţie pentru ca să ştii că nu mai eşti singură.

— Nu ştii nimic, Sully, îi spuse ea depărtându-se.

— Îmi imaginez că ai făcut toate eforturile pentru a supravieţui.

— Ştii, Sully, eu nu numai că am supravieţuit surorii mele, am şi ucis-o, îi spuse ea întorcându-i aparent indiferentă spatele.

Uluit, Sully făcu un pas în spate observând cum Jessie dispare în casă. Îşi trecu mâna prin păr şi porni după ea. O găsi în bucătărie.

— Nu te-am înţeles, ai spus că ţi-ai ucis sora geamănă.

Eu te cunosc, Jess. Ştiu ce ai făcut ca s-o protejezi pe Iris. Ţi-ai da şi viaţa pentru cel pe care-l iubeşti.

— Unul dintre răpitori a intrat în subsol, începu Jessica apoi se opri şi trase aer în piept. A spus că tata nu avea de gând să plătească răscumpărarea şi că noi va trebui să-l convingem. A repetat că le pare rău, dar tata trebuie convins, apoi a spus: Jessica vino aici. Iar eu am pretins că n-am auzit. Nu voiam să mă duc. Nu voiam să mor. Căci noi ştiam prea bine pentru ce suntem chemate. Ne spuneau în fiecare zi că dacă tata nu plăteşte ne vor ucide. Iar eu n-am putut să mă mai mişc atunci. Am crezut că dacă stau liniştită el nu mă va vedea. Aveam doisprezece ani şi ştiam că omul mă va ucide pentru că tata nu ne iubea. Îţi imaginezi ce simţeam atunci, ştiind că poate trăim ultima zi a vieţilor noastre?

Sully ştia asta prea bine.

— A venit şi ziua fatală, când el m-a chemat pe mine. Iar eu am fost laşă. Atunci omul s-a înfuriat pentru că nu ştia care dintre noi este Jessica. A pus mâna pe Jenny. Ea a fost întotdeauna mai puternică, mai bună. A luat-o şi am auzit doar ţipătul ei. Îl aud şi acum noaptea. Acum poţi să-mi spui că nu eu am ucis-o pe Jenny?

Se asemănau atât de mult! Amândoi avuseseră copilării în care suferiseră prea mult; dar Jessie era o supravieţuitoare.

— Ai vorbit deja cu răpitorii lui Phil, nu? Au sunat în noaptea în care a fost ucis Lincoln.

— Da, au sunat cerându-mi să-l dau pe Phil în schimbul agendei.

— Dumnezeule, Jess! De ce nu mi-ai spus?

— Voi bărbaţii, puneţi uneori întrebări atât de stupide! Pentru că ai fi încercat să mă opreşti, sau să mergi cu mine.

— Da, aşa aş fi făcut pentru că tu n-ai fost instruită pentru astfel de acţiuni.

— Dacă nu mă duc îl vor ucide.

— Dacă te duci te vor ucide! Ai măcar agenda?

— Nu.

— Va trebui să ai foarte mult sânge rece să-i înfrunţi şi mai ales, să-i ucizi tu prima. Iar tu nu ai decât două gloanţe în pistol.

— Va trebui să trag eu prima, altfel îl vor ucide pe Phil.

— Nu-mi pasă de Phil. Nu ai agenda, crezi că se vor lăsa păcăliţi chiar atât de uşor? Phil va trebui să confirme tot ce este scris acolo, nici tu nici Phil nu veţi mai trăi imediat ce vor afla că nu ai agenda.

În tăcerea care urmă nu se auzi decât glasul lui Iris.

— Pot să vă dau eu agenda. N-am ştiut că aveţi nevoie de ea.

Amândoi se întoarseră spre uşă.

— Ce v-am spus nu rezolvă totul?

Jessica se repezi spre fetiţă şi o prinse în braţe.

— Iris, ai spus cândva că ai văzut agenda. Te-am întrebat dacă o ai şi tu ai spus că nu.

— Dar nu sunt fişiere, aşa cum crezi. Tata spunea că nu trebuie să am încredere imediat ce cunosc un om. Iar despre tine spunea că eşti cea mai bună din echipa lui. Iar tata mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta, nici măcar cu Rosa.

— De când ştii despre agendă, Iris?

— De când aveam opt ani.

Jessie lăsă copila din braţe şi-l privi îngrozită pe Sully. Amândoi gândeau acelaşi lucru; care monstru îşi punea viaţa copilului în pericol?

Din nefericire, amândoi puteau răspunde la această întrebare prin propria lor experienţă.

— Iris, zise Sully care-şi reveni primul, poţi aduce agenda diseară?

— Dar nu trebuie s-o aduc.

— O ai cu tine?

Fetiţa înclină din cap şi-şi duse degetul la tâmplă.

— Nu este o agendă. A fost mai precis, dar eu am o memorie foarte bună, aşa că acum se află aici.

Jessica se întoarse cu mâinile tremurând spre Sully.

— Phil n-ar vrea să fie implicată, mi-a spus că nu vrea ca Iris să-şi amintească. Nu vrea să fie salvat.

— Nu! izbucni Iris, trebuie să mergem. Iar Sully a spus că nu va fi prea uşor să-i păcălim. Jessie, dacă laşi ca tata să fie omorât, va fi vina ta şi n-o să te iert niciodată.

— Jessie este momentul ca profesioniştii să intervină.

— Dar au făcut-o deja, Sully. Asta sunt eu, o ucigaşă profesionistă.

— Opreşte-te, Jess. Una este să-l ucizi pe cel care venise cu scopul de a te ucide el pe tine, dar asta nu înseamnă că eşti profesionistă.

— Nu, dar faptul că am ucis pentru guvern mă face. Povestea cu felul în care mă pot strecură în clădiri şi desface coduri este pentru adormit copii. Realitatea este că ucid oamenii. Toţi cei din agenda lui Phil o fac. Iar eu sunt cea mai bună, după cum ai auzit.

Capitolul 14

Scurta ei confesiune nu mai fu necesară. Dar toate inadvertenţele, toate jumătăţile de adevăr rostite de ea îl învăluiră în straturi repetate. Jessie voia să-l ia de prost deocamdată. Îi oferea destul pentru a-l atrage, apoi dintr-odată îl lăsa în întuneric. În final ea îi oferise şi virginitatea. Şi naiba ştie, dar niciun moment nu pretinsese că ar fi vreo inocentă.

— De ce ai făcut asta, Jessie?

— Pentru că Phil Munro mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

Sully găsi imediat şi ultima piesă care lipsea din joc.

— L-a găsit el pe răpitor dacă poliţia n-a putut s-o facă.

— Bingo! Phil Munro m-a recrutat când aveam douăzeci de ani. Mi-a arătat fotografia celui de al doilea răpitor, pe care n-o s-o uit niciodată şi m-a întrebat dacă vreau să termin acţiunea începută de el.

Sully înţelegea prea bine cum decurseseră lucrurile. Cu o jumătate de oră în urmă voia să-şi ia mâna de pe întreaga poveste cu răpirea lui Phil, pentru ca şi ea să lase cazul.

— Totuşi puteai să refuzi, Jess.

— Tu ce-ai fi făcut, Sully? Ai fi întors şi celălalt obraz? Eu n-am putut. Dinte pentru dinte. Viaţă pentru viaţă. Iar Phil mi-a vrut sufletul.

— Fiecare bucăţică.

— Nu, mi-am păstrat o parte neafectată. Am refuzat multe slujbe din câte mi s-au oferit. N-am ucis femei şi copii. Numai gunoaie. Traficanţi de droguri, terorişti internaţionali, numai oamenii răi ai planetei fără de care viaţa poate continua nestingherită.

— Şi ce-ai făcut, ţi s-au terminat gloanţele?

— Du-te dracului, Sully!

— Numai după tine, doamna mea. Dar Sully regretă vorbele imediat ce le spuse; era evident că intrând în

capcana întinsă de Phil, ea numai acolo putea merge.

— Şi tu ai făcut acelaşi lucru, Sully, numai că ai scos mai întâi insigna. Aşa că acum ai de ales, arestează-mă sau lasă-mă naibii în pace. Am o misiune de îndeplinit.

— Nu te duci nicăieri.

— Pentru a mă opri va trebui să traversezi acea linie pe care am observat că n-o treci niciodată, Sully, va trebui să mă răneşti şi ştiu că n-o vei face. Chiar dacă ucizi cu sânge rece, nu tragi în femei şi copii.

— Nu conta pe asta, Jess. Mi-am ucis tatăl, cred că mă pot descurca şi cu tine.

Jessica îngheţă, refuzând să-l creadă.

— Te-am prevenit, Jessie.

— Poate ar fi fost bine să-ţi previi şi tatăl.

— Am făcut-o, Jess. Chiar înainte de a-l ucide i-am spus să-şi ia mâna de pe mama pe care o strângea de gât. N-a ascultat; acum sunt morţi amândoi.

Pe moment mânia ei se risipi, Imaginându-şi ce se întâmplase. Dar ea nu-şi putea permite slăbiciuni, avea ceva de dus la bun sfârşit. Nu putea să-l lase pe Sully să-i stea în cale.

— Nu pleci nicăieri, Jess. Chiar merită să mori pentru Munro?

— Phil mi-a redat viaţa atunci când nu mai avea niciun sens pentru mine. Iar din munca asta a noastră nu te retragi niciodată, după cum prea bine ştii. Phil m-a protejat, este singurul care a făcut-o. *Şi tu ai făcut-o cu mine, Sully.* Nu-l voi lăsa pe Phil să moară.

Pregătită pentru o nouă confruntare cu Iris, Jessica deschise uşa aşteptându-se ca fata să plângă în pat. Sau să tragă cu urechea. Dar când văzu că nu se afla acolo Intră în panică.

— Iris a dispărut, spuse ea cu jumătate de glas, observând că Sully o urmărea pas cu pas. Cred că s-a dus să-l salveze pe Phil.

— Poate că s-a dus acasă. Ştie unde se află Phil?

— Da, în portul Landreth.

— Dumnezeule, dar este un loc periculos nu glumă! Cum poate ajunge acolo? Crezi că mi-a luat bicicleta.

— Ştii că are o memorie fantastică, Doamne, trebuie s-o prindem din urmă! Dar apoi ea lăsă mâinile deznădăjduită să-i cadă pe lângă corp. Nu cred că mai putem ajunge la timp. Răpitorii aşteaptă să vadă maşina mea. Cred că vor fi doi. Unul în maşină cu Phil şi unul care mă aşteaptă.

Noi vom trage primii. Tu va trebui să tragi în cel din aer liber. Tu va trebui să-l ocheşti pe cel pe care eu n-am cum să-l văd.

— Al treilea?

— Da, eu mă voi duce la răpitori iar el va trage în mine, cred că ăsta le este planul. Tu o să-l ocheşti înainte ca el să mă nimerească.

Iris urcă pe bicicleta lui Sully, decisă să-şi salveze tatăl. Şi nu putea fi un loc mai potrivit pentru asta, decât un port cu multe bărci şi oameni. Convinsă că răpitorii nu-i puteau face niciun rău ziua în amiaza mare, ea pedală şi mai repede pentru a ajunge la chei pe un drum scurt. Unde naiba or fi răpitorii? se întrebă ea. Nu mai fusese în acest port niciodată, dar presupusese că era asemănător celorlalte de pe celelalte insule. În faţa ei bărcile cu pânze erau aliniate ca o creatură marină gigantică iar mirosul greu de peşte stătut îi umplu nările. Undeva, un indicator făcea reclamă bărcilor care se puteau închiria pentru 12 ore. Deodată auzi zgomotul făcut de roţile unei maşini;

dar nu era a lui Sully sau a Jesicăi. Tata, şopti ea încercând să-şi facă singură curaj. Lăsă bicicleta şi porni spre maşină. Nu trebuia decât să spună cine era şi lucrurile se vor rezolva. Dar când ajunse mai aproape, realiză că făcuse o greşeală.

— Ţinteşte la picioare, zise Jessica, asta în cazul că sunt eu ţintită. Am şi o puşcă în spatele maşinii, însă nu cred că e cazul s-o iau cu mine.

— Dar cel care aşteaptă să tragă în tine? Crezi că gândeşte la fel? Dar ce naiba se vede acolo, Jess?

— Nimic deosebit, nişte bărci cred că aşteaptă să fie reparate. Nu, semnul zice ceva despre închirieri, parcă. Dar maşina de acolo pare a fi ceea ce căutăm, sunt doi bărbaţi în ea.

— Iris?

— Nu, n-o văd.

Jessica opri maşina şi coborî.

— Nu-i lăsa să te omoare Jessie, mai avem multe de făcut împreună.

Nu mă face să-mi doresc ce nu pot avea, Sully, se gândi ea. Ajută-mă doar să-mi îndeplinesc misiunea şi s-o recuperez pe Iris.

Jessica îl lăsă pe Sully deoparte şi lumea ei se concentră asupra unui singur obiectiv.

Unul dintre bărbaţi, şoferul, coborî şi veni spre ea.

— Cu tine am vorbit la telefon?

Jessica încuviinţă din cap, căutând-o din priviri pe Iris.

— Am nevoie de o dovadă, zise bărbatul.

— Va trebui să scrii ce-ţi dictez eu şi să-i arăţi lui Phil, n-am vrut să rup vreo pagină din agendă.

— Nu asta a fost înţelegerea.

— Înţelegerile se mai schimbă.

— Mai vedem noi. El făcu un semn cu capul bărbatului rămas în maşină care deschise portiera şi i-o arătă pe Iris. Ne-am asigurat şi noi într-un fel. Dacă nu ne dai acum ce trebuie, o va face Phil oricum. Imediat ce va deveni conştient.

— Băieţi, zise Jessica pe un ton împăciuitor, dar trăgând piedica armei. Cum să vă dea Phil ce vreţi? Nu ştie unde se află agenda.

Jessica se rugă ca Sully să fie gata să tragă odată pentru că simţea o altă armă aţintită asupra ei.

Grozavă fată, îşi spuse Sully lăsând portiera maşinii deschisă. Îi dăduse timp să atragă atenţia celor doi bărbaţi înainte de a se mişca. Se întinse cu grijă pe bancheta din faţă şi astfel avea în faţa ochilor toată imaginea. Dacă Jessie avusese dreptate el va auzi o împuşcătură înainte de a-l vedea pe cel care trăsese.

Auzi prima împuşcătură care venea dintr-o barcă de pe lateral. Apoi următoarele două fură simultane, una a lui şi alta a altcuiva.

Urmă imediat şi o a treia. *Jessie, mă rog să fi fost pistolul tău.* Sully văzu cum omul lui cade şi se concentră asupra lui Jess. Apoi, la interval de o secundă trase. Cei doi bărbaţi căzură la pământ. Jessica şi Iris erau în picioare. Dar în secunda următoare ridică din nou puşca şi strigă:

— Jess!

Jessica îi scotea căluşul lui Iris când auzi strigătul lui Sully. Ridică imediat capul, se răsuci şi o împinse pe Iris. Îl văzu căzând pe cel de al treilea tocmai când glontele lui se înfipse în spatele ei. Sully veni în fugă spre ea.

— Jess, o să te faci bine, mă auzi!

— Sully? se auzi scâncetul lui Iris. Tata este în maşina de acolo.

Sully se rupse pentru o secundă de Jessica şi dezlegă mâinile feţei.

— Iris, am nevoie de ajutorul tău. În maşina lui Jess vei găsi un celular, formează 1911 şi nu închide până când nu spui unde ne aflăm. Apoi, ajută-l pe tatăl tău. Poţi face asta?

Fata încuviinţă şi porni în goană spre maşină. Sully îşi scoase cămaşa, o rupse fâşii, apoi o ridică pe Jess pentru a vedea unde era rana. Observând că-i cam pierise culoarea din obraji, el intră în panică.

— O, Doamne, m-ai adus aici unde a trebuit să fiu, mi-ai

cerut să uit trecutul şi am făcut-o. Dar nu mi-o lua şi pe ea. Nu mă lăsa din nou singur. Tocmai acum când am înţeles ce înseamnă dragostea.

Iris reveni lângă el.

— Vin în cinci minute, Sully. Apoi văzând-o pe Jessica fata izbucni în plâns.

— Jessie?

— Du-te la tatăl tău, îi ceru Sully.

Jessicăi nu-i plăcea unde se afla, dar, mai ales, nu-i plăcea durerea aceea puternică. Dar ceva o făcea să nu-şi piardă cunoştinţa. Era Sully, cu vocea lui puternică, repetându-i mereu c-o iubea. Stai cu mine, Jess, te iubesc.

Era cineva care o iubea. Când deschise ochii nu mai era în port, se afla într-un spital, iar alături de patul ei se afla Sully care o veghea.

Sully deschise ochii şi Jessica se trezi privind în cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată.

— Te iubesc, Jess. Trecutul nu mai contează, vom fi mereu împreună de acum. Te voi iubi întotdeauna. Aşa cum mi-ai cerut mereu în aceste două zile de când ai fost în stare de inconştienţă. Ţi-au scos un blestemat de glonte din umăr, Jess, ai pierdut mult sânge. Ai fost aproape de moarte. Oricum vei primi o medalie din partea poliţiei pentru ce ai făcut, pentru că ai salvat-o pe Iris, pe Phil. Nu-ţi mai spun că Phil abia aşteaptă să te vadă şi să-ţi mulţumească.

Epilog

Către divizia de poliţie 2984 Jericho dată: 8 dec 1997

către: Jack Benjamin de la Sullivan Kincaid ref. La: concediu medical pentru îngrijirea copilului.

Obstetricianul i-a cerut soţiei mele să rămână la pat pe durata sarcinii. Mai are o lună, dar s-ar putea să nască mai devreme, doctorul spune că este posibil în cazul gemenilor.

Când gemenii se vor naşte voi avea nevoie de concediu pentru îngrijirea lor, voi cumula zilele libere pe care nu le-am luat niciodată. Va trebui deci să nu vă mai bazaţi pe prezenţa mea timp de nouă săptămâni, cel puţin. Ştiu că va fi greu pentru voi, Jack, dar am aşteptat prea mult pentru a-mi întemeia o familie.

Sfârşit